

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Lydia (Holger-Madsen, DK, 1918).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 1479/a (pdf: p. 2-56)
Ns 1479/c (pdf: p. 57-113)

Det Danske Filminstitut
/ Danish Film Institute

Vinterfilm.

Roman af Viggo Cavling.

(udkast til Bryllup)

PERSONER

Lydia Engvæk, Operettevokner

Alexis Engvæk, Bankdirektør

Karl Engvæk, Børn søn

Carl Engvæk

Carl Engvæk

LYDIA,

eller Jeddaaberi.

ROMAN AF VIGGO CAVLING.

Carl Engvæk

Engvæk, Bankdirektør.

Handl. H. P. W. W. H.
H. P. W. W. H.
H. P. W. W. H.
H. P. W. W. H.
H. P. W. W. H.
H. P. W. W. H.

Privatkontor hos den bekendte Bankmand, Steinwalt. Chefen, en lille, sydlandsk udsættelse, et stort Hoved, Sjne, der lyner af Klogskab og Energi men tillige med et ualmindelig haarit Udtryk, sidder med en Avis opslaaet foran sig. Det er en Roman af Viggo Cavling. (Med Carl Th. Sneyer)

Foran ham staar Bankbogholderen og hører andagtig paa Chefens Forklaringer. Chefen rækker ham Avisen og lader ham luse den. Den indeholder et Billede af Steinwalt og en kort Omtale:

PERSONERNE:

- Lydia Erzbach, Operetteprimadonna. ²
- Alexis Brønge, Bankdirektør. *Mr. Rung*
- Kurt Brønge, hans Søn. *" Verdier*
- Karl Fribert) ansat hos Alexis Brønge. ² *H. Carlo Witte*
- Gudrun Aarup) *" Charles Wilcken*
- Gartner Aarup) *Fr. Dinesen*
- Hans Hustru) *H. Robert Schmidt*
- Steinwalt, Bankdirektør.

Han rejser sig for straks at gaa hen til Brønge, tager sit Tøj og gaar.

Stort Banklokale..... Brønge. Til venstre en Skranke. Til højre Pulte. Ved en af disse Brønges første Fuldmægtig, Karl Fribert. Kontoret bærer - i Modsætning til Steinwalts, der er moderne og elegant udstyret - et uafviseligt Præg af Elde, men ogsaa af Soliditet. Steinwalt træder ind, hen til Skranken. Fribert bliver sjansynligt noget forbavset, rejser sig og gaar hen til Skranken. Steinwalt ønsker at tale med Chefen. Fribert gaar ind til Chefen, vender straks efter tilbage, viser Steinwalt Vej ind i

Brønges Privatkontor. Samme Præg af Elde og Soliditet. Stein-

1.

Privatkontor hos den bekendte Bankmand, Steinwalt. Chefen, en lille, sydlandsk udseende Mand med et stort Hovede, Øjne, der lyner af Klogskab og Energi men tillige med et ualmindelig haardt Udtryk, sidder med en Avis opslaaet foran sig. Det er en Omtale af sig selv, han studerer. Foran ham staar hans Næstkommanderende, Bankbogholderen og hører andægtig paa Chefens Forklaringer. Chefen rækker ham Avisen og lader ham læse den. Den indeholder et Billede af Steinwalt og en kort Omtale:

"Vi bringer et Billede af den bekendte Bankier, Steinwalt. Anden steds i Bladet vil man finde en udførligere Omtale af hans eventyrlige Skæbne. Det er kun 10 Aar siden, at han forlod Alexis Brenges for at grunde sin egen Forretning. Og allerede er den ved at overfløje Brenges der dog ikke hører til de smaa."

Bogholderen rækker Avisen tilbage med en ørbødig smigrende Bemærkning til Chefen. Chefen nikker og siger:

Tiden er nu kommen, da jeg kan tilbyde Brenges Kompagniskab. Og gaar han ikke ind paa mit Forslag, tvinger jeg ham. Jeg er mægtig nok til det nu!

Han rejser sig for straks at gaa hen til Brenges, tager sit Tøj og gaar.

2.

Stort Banklokale hos Alexis Brenges. Til venstre en Skranke. Til højre Pulte. Ved en af disse Brenges første Fuldmægtig, Karl Fribert. Kontoret bærer - i Modsetning til Steinwalts, der er moderne og elegant udstyret - et umiskendeligt Præg af Ælde, men ogsaa af Soliditet. Steinwalt træder ind, hen til Skranken. Fribert bliver øjensynligt noget forbavset, rejser sig og gaar hen til Skranken. Steinwalt ønsker at tale med Chefen. Fribert gaar ind til Chefen, vender straks efter tilbage, viser Steinwalt Vej ind i

3.

Brenges Privatkontor. Samme Præg af Ælde og Soliditet. Stein-

Privatkontor hos den bekendte Bankmand, Steinwalf, Chelen, en
Lille, sydlandsk udsæende Mand med et stort Hoved, Sjæle, der lyner af
Klogskab og Energi men tillige med et ualmindelig hårdt Udtryk, sidder
med en Avis oplæst foran sig. Det er en Omtale af sig selv, han studerer.
Forn han står hans Nestkommanderende, Bankogholderen og harer ansigtlig
paa Chelens Forklaringer. Chelen rækker ham Avisen og lader ham læse den.
Den indeholder et Billed af Steinwalf og en kort Omtale:
"Vi bringer et Billed af den bekendte Bankier, Steinwalf. Anden
stedes i Bladet vil man finde en udforligere Omtale af hans even-
tyrlige Skæbne. Det er kun 10 Aar siden, at han forlod Alexia
Branche for at grundne sin egen Forretning. Og allerede er den
ved at overfløje Brønde der dog ikke harer til de smaa."
Bogholderen rækker Avisen tilbage med en erbedig angrænde Bemærkning til
Chelen. Chelen nikker og siger:
Tiden er nu kommen, da jeg kan tilbage Brønde Kompagniskab. Og
Gaar han ikke ind paa mit Forslag, tvivler jeg ham. Jeg er magtig
nok til det nu!

2.

Stort Banklokale hos Alexia Brønde. Til venstre en Skranke. Til
højre Pulje. Ved en af disse Brønde sætete Prinsesselig, Karl Friberg.
Kontoret harer - i Modstning til Steinwalfs, der er moderne og elegant
udstyret - et ualmindeligt Præg af Alde, men ogsaa af Soliditet. Stein-
walf træder ind, han til Skranken. Friberg bliver ejendommeligt noget for-
bavset, rejser sig og Gaar han til Skranken. Steinwalf ønsker at tale med
Chelen. Friberg Gaar ind til Chelen, vender straks efter tilbage, viser
Steinwalf Vej ind i

3.

Brønde Privatkontor. Samme Præg af Alde og Soliditet. Stein-

wait ind. Brenges rejser sig og gaar ham i Møde. Tager høfligt, men koldt imod ham. Beder ham tage Plads. Den unge Bankmand, der har vist Steinwalt ind, forsvinder. Steinwalt fremfører sit Erinde. Han siger, at han nu har oparbejdet sin Forretning til samme Eøjde som Brenges. Han er kommen for at foreslaa ham, at de gaar i Kompagniskab. De vil da ganske beherske Markedet og vil være i Stand til at tjene enormt. Brenges ser forstikket Hovedet ind. Da han ser, at Brenges er alene, kommer han helt indbavset paa ham. Saa ryster han paa Hovedet. Det vil han ikke. Steinwalt Det er Brenges Søns, Kurt, en ung blaseret Lovenand af ganske kønt, som bliver overrasket. Det havde han ikke ventet. Han paatager sig en haanlig noget blodigt Vdre. Den strenge alvorlige Brenges Ansigt lyser op, da Mine og siger, at det skal Brenges dog betænke sig paa to Gange at sige han ser Sønnen, der er den eneste, Brenges er svag overfor. Han kan ikke Nej til ham. Men Brenges er ubøjelig. Han vil ikke. Da siger Steinwalt: nægte han noget. Kurt bruger da ogsaa Penge i ubegrænset Mængde uden at

"Hvis De ikke vil, bliver det verst for Dem selv. Jeg er meget bekymret sig for, hvor de kommer fra. Ogsaa den gang er det Penge, det ga stærkere, end De tror. Og De skal faa min Magt at føle. Vil De der. Kurt kommer derfor elskværdigt hen og sætter sig til at passiere og ikke samarbejde, saa bliver det Krig, Krig paa Kniven, merk Dem den Gange. Siger ligesom en passant, at han skal bruge 1000 Kr. ekstra vel det!"

Den kan han vel nok faa? Brenges prøver at se streng ud og forbeholder sig. Han rejser sig for at gaa med denne Trusel. Men Brenges træder tæt hen til at han saa klare sig med de rigelige Midler, der er stillet til hans Disposition. Men Kurt sukker komisk bekymret og erklærer, at det er saa dyrt ham, ser stift paa ham og siger:

De glemmer vist, at jeg fra den Tid, De endnu var i min Forretning, har Beviser imod Dem, som kunde blive skæbnesvanger for skrivers en Anvisning, som han rækker Sønnen med de Ord:

Dem! Ved nærmere Eftertanke husker De maaske et Par falske Veksler. Der har da en Anvisning paa 1000 Kr., som du kan have hos Friberler."

Med disse Ord gaa Brenges hen og lukker sit Pengeskab op og tager en gammel, gulnet Konvolut frem og viser Steinwalt den. Med Steinwalt foregaar Kurt lover det. Takker for Anvisningen, rejser sig og gaar ud i

der en komplet Forvandling. Han bliver gæsten i Ansigtet. Han havde glemt de gamle Veksler ellerhan troede ikke, de eksisterede mere. Han knytter Hænderne i afmægtig Vrede over, at hans Plan saa skændig er gaaet i Lyset, staar lidt og ser hadefuldt paa Brenges, der ganske roligt betragter ham. Saa erkender han for sig selv, at Slaget er tabt. Han hilser brat og gaar. Brenges staar lidt og ser efter ham, saa stryger han sig med Haanden over Panden og sætter sig atter til Skrivebordet, efter at han har lagt Konvolutten ind i Pengeskabet og laaset det.

4.

slentrer han videre. Friberter bujer sig atter over sit Arbejde. Kurt vender

...ind. Brønde rejser sig og gaar hen i Møde. Tager høiligt, men koldt
imod ham. Bader ham i søgen. Den unge Sømand, der har vist Stein-
waite ind, forvinder. Steinwaite fremfører alle Årinder. Han siger, at han
nu har oparbejdet sin Forretning til samme Bøjde som Brønde. Han er kom-
men for at foreslå ham, at de gaar i Kompagniskab. De vil da ganske be-
høve Markedet og vil være i Stand til at tjene enormt. Brønde ser for-
bavset på ham. Han rykker hen på Hovedet. Det vil han ikke. Steinwaite
bliver overrasket. Det havde han ikke ventet. Han påtager sig en hennig
Mine og siger, at det skal Brønde dog betænke sig på to Gange at sige
Nej til ham. Man Brønde er uheldig. Han vil ikke. De siger Steinwaite:
"Hvis De ikke vil, bliver det værre for Dem selv. Jeg er meget
stærkere, end De tror. Og De skal læse min Mægt at føle. Vil De
ikke samarbejde, saa bliver det Krig, Krig på Kniven, mark Dem
vel det!"
Han rejser sig for at gaa med denne Trusel. Men Brønde trøder tæt hen til
ham, ser stille på ham og siger:
De glemmer vist, at jeg fra den Tid, De endnu var i min Forret-
ning, har bevist indom Dem, som kunde blive skæbnesvanger for
Dem! Ved nærmere Eftertanke husker De måske et Par falske Vek-
sel.
Med disse Ord gaar Brønde hen og lukker alle Pengesækkene op og tager en Gam-
mel, rullet Konvolut frem og viser Steinwaite den. Med Steinwaite foregår
der en komplet Forhandling. Han bliver ganske i Ansigtet. Han havde gættet
de gamle Veksel allerede forinden, de skæbnesvanger mere. Han knytter
Hænderne i et stærkt Vrede over, at hans Plan var skændigt overgaaet i Lyse.
Stærkt lidet og ser hædelst på Brønde, der ganske koldt betrakter ham.
Saa erkender han for sig selv, at Slaget er tabt. Han bliver brest og gaar
Brønde stærkt lidet og ser efter den, saa stryger han sig med Hænderne over
Panden og sætter sig efter til Skrivbordet, efter at han har læst Konvo-
lutter ind i Pengesækkene og læst det.

4.

Forkontoret. Steinwalt kommer fra højre Baggrund, modtages af samme unge Mand som før. Følges til Skranken, forsvinder.

5.

Fortsettelse af 3. Fra Dør i Baggrunden ser man en ung Mand stikke Hovedet ind. Da han ser, at Brenges er alene, kommer han helt ind. Det er Brenges Søn, Kurt, en ung blaseret Leveemand af ganske kønt, men noget blødagtigt Ydre. Den strenge alvorlige Brenges Ansigt lyser op, da han ser Sønnen, der er den eneste, Brenges er svag overfor. Han kan ikke nægte ham noget. Kurt bruger da ogsaa Penge i ubegrænset Mengde uden at bekymre sig for, hvor de kommer fra. Ogsaa denne gang er det Penge, det gælder. Kurt kommer derfor elskverdigt hen og sætter sig til at passiare med den Gamle. Siger ligesom en passant, at han skal bruge 1000 Kr. ekstra. Dem kan han vel nok faa? Brenges prøver at se streng ud og forbeholder ham at han maa klare sig med de rigelige Midler, der er stillet til hans Disposition. Men Kurt sukker komisk bekymret og erklærer, at det er saa dyrt at leve. Brenges tager da halvt smilende, halvt sukkende Papir og Pen og skriver en Anvisning, som han rækker Sønnen med de Ord:

Der har du en Anvisning paa 1000 Kr., som du kan høre hos Fribe
Bed ham saa med det samme komme op til mig. Jeg vil gerne tale
med ham.

Kurt lover det. Takker for Anvisningen, rejser sig og gaar ud i

6.

Forreste Banklokale, hvor han hos Fribert hæver den anviste Sum. Han og Fribert hilser paa hinanden som gamle Bekendte. Fribert er en ung Mand omtrent paa Kurts Alder, men med et mere alvorligt og ener-gisk Ydre. Man ser, at han er vant til at arbejde, og at han gaar sam-vittighedsfuldt op i sit Arbejde. Man sporer ogsaa hos ham en vis Foragt for Dagdriveren Kurt, hvem han dog omgaas med en vis Venskabelighed for Faderens Skyld. Da Kurt har faaet Pengene og vekslet Ord med Fribert, slentrer han videre. Fribert bøjer sig atter over sit Arbejde. Kurt vender

...forholdet. Steinvald kommer fra hjerte baggrund, modtages af
samme unge Mand som før. Følges til skranken, forsvinder.
...
Fortsættelse af 3. Fra Det 1. Baggrunden ser man en ung Mand
stikke hovedet ind. Da han ser, at Brænde er alene, kommer han helt ind.
Det er Brænde søn, Kurt. En ung blaseret Levemand af ganske Kent, men
nogen blødsigt Ydre. Den strenge alvorlige Brændes Ansigt lyser op, da
han ser Sønnen, der er den eneste, Brænde er søv overfor. Han kan ikke
nægte ham noget. Kurt prøver da ogsaa at sætte sig i Brændes Mand at
bekymre sig for, hvor de kommer fra. Ogsaa den gang er det Brænde, det er
der. Kurt kommer derfor elskverdigt hen og sætter sig til at passere ved
den Gælle. Siger lige som en passant, at han skal bruge 1000 Kr. ekstra.
Den kan han vej nok faa? Brænde prøver at se streng ud og forbeholder sig
at han kan klare sig med de rigelige Midler, der er stillet til hans Dis-
position. Men Kurt sukker komisk bekymret og erklærer, at det er saa dyrt
at leve. Brænde tager da halvt smilende, halvt søkende Papir og Pen og
skriver en Anvisning, som han rækker Sønnen med de Ord:
Der har du en Anvisning paa 1000 Kr., som du kan have hos Fribe-
red. Ud kan saa med det samme komme op til mig. Jeg vil gerne tale
med ham.
Kurt lover det. Takker for Anvisningen, rejser sig og gear ud i
...
Forreste Bankkæde, hvor han hos Fribe- red har den anviste-
... Han og Fribe- red bliver paa hinanden som gamle Bekendte. Fribe- red
en ung Mand omtrent paa Kurts Alder, men med et mere alvorligt og ener-
gisk Ydre. Man ser, at han er vant til at arbejde, og at han gear sam-
vittighedsfuldt op i sit Arbejde. Man spørger ogsaa hos ham en vis Fortid
for Dagtilværen Kurt, hvem han dog omgaaes med en vis Venkærlighed for
Faderens Skyld. Da Kurt har læst Pengene og vekslet Ord med Fribe- red,
gik han videre. Fribe- red sætter sig efter over sit Arbejde. Kurt vender

om, kommer i Tanker om, at han skulde bede Fribert gaa ind til Baderen.
Fribert rejser sig straks og gaar op i

7.

Chefens Kontor. Chefen sidder oger nogle Papirer. Ser hastigt
op, da Fribert kommer ind. Beder ham med en Haandbevægelse tage Plads.
Gør sig færdig med Papirerne, vender sig til Fribert. Siger saa:

De saa, Steinwalt var her. Han lovede os Krig paa Kniven. Jeg
har ganske vist Beviser, der kan bringe ham i Tugthuset, men
jeg holder mest af den ærlige Konkurrence.....

Brenge rejser sig og gaar en Gang frem og tilbage over Gulvet, medens han
bakker ivrigt paa sin Cigar. Saa standser han foran Fribert og udvikler
for denne, hvorledes han i første Øngang har tænkt sig at ramme Steinwalt.
Konkurrenten paatenker at oprette en Filial i Hamburg. Det er af Vigtighed
her at komme Steinwalt i Forkøbet. Brenge vil derfor i al Hemmelighed star-
te en Hamburger-Filial. Selv tør han ikke rejse derned, thi det vil vække
Opmærksomhed og alarmere Steinwalt, men han vil foreslaa Fribert dette
ærefulde Hverv. - Fribert bliver glad ~~mægtigt~~ smigret men alligevel noget
betænkelig ved den vanskelige Opgave. Brenge, der ser det, beroliger ham,
men giver ham samtidig Betænkningstid til næste Dag. Fribert lover at
bringe Svar, naar han har gennemtænkt Sagen. Brenge trykker hjerteligt
hans Haand. Fribert gaar.

8.

Fribert kommer ud i sit eget Kontor. Han ser glad ud efter
Samtalen med Chefen, beslytter at gaa ind og fortælle sin Forlovede derom.
Ud.

9.

I Stenografernes Kontor, hvor der sidder flere unge Piger og
skriver paa Maskine. Fribert gaar hen til en af dem, en køn, lyshaaret,
frisk, noget landligt udseende ung Pige, Gudrun Aarup. Hun ser glad op,

om, kommer i tanker om, at han skulde bede Friberg om at indlede
Friberg rejser sig straks og går op i

7.
Chelens Kontor. Chelen sidder over nogle Papirer. Ser hastigt
op, da Friberg kommer ind. Beder ham om en Haandvejskorte til

De saa, Steinweitz var her. Han lovede om Krigs- og Krigs-
han ganske vist bevise, det kan bringe ham i Tugtstue, men

Jeg holder mest af den gamle Konkurrence.....
Brønde rejser sig og går en Gang frem og tilbage over Gulvet, medens han

for denne, hvorledes han i første Omgang har tænkt sig at ramme Steinweitz.
Konkurrenten pasterker at oprette en Filial i Hamborg. Det er et Vigtighed

for at komme Steinweitz i Forkøbet. Brønde vil derfor i al Hemmelighed stave
to en Hamborg-Filial. Selv for han ikke rejste derned, thi det vil vække

Opmærksomhed og altsaa Steinweitz, men han vil foreslaa Friberg dette
erfulde Hærv. - Friberg bliver glad og lykkelig og siger, men alligevel noget

betænkelig ved den vanskelige Opværelse. Brønde, der ser det, beroliger ham,
men giver ham samtidig Retten til at rejse. Det næste Dag Friberg lover at

bringe Svaret, naar han har gennemtanke sagen. Brønde trykker hjerterligt
hans Haand. Friberg går.

8.
Friberg kommer ud i sit eget Kontor. Han ser glad ud efter
Samtalen med Chelen, besigtter at gå ind og fortælle sin Forlovelse derom.

9.
I Stenografernes Kontor, hvor der sidder flere unge Piger og
skriver på Maskine. Friberg går hen til en af dem, en kan, lyshåret,

Erstat, noget lænligt udseende ung Pige, Gudrun Aarup. Hun ser glad op,
og siger, at hun vil være hans Skrivende.

10.
I Stenografernes Kontor, hvor der sidder flere unge Piger og
skriver på Maskine. Friberg går hen til en af dem, en kan, lyshåret,

Erstat, noget lænligt udseende ung Pige, Gudrun Aarup. Hun ser glad op,
og siger, at hun vil være hans Skrivende.

11.
I Stenografernes Kontor, hvor der sidder flere unge Piger og
skriver på Maskine. Friberg går hen til en af dem, en kan, lyshåret,

Erstat, noget lænligt udseende ung Pige, Gudrun Aarup. Hun ser glad op,
og siger, at hun vil være hans Skrivende.

da han kommer hen til hende. Han fortæller hende, hvad Chefen har tilbudt ham. Hun bliver ogsaa glad paa hans Vegne. Han vil gaa igen, men hun kalder ham tilbage og foreslaar, at de skal fejre Begivenheden ved at gaa i Teatret om Aftenen. Han gaarrind paa det, spørger, hvad hun da vil se. Hun tager en Avis frem og viser ham en Notits. Der er et Billede af en smuk, ung Pige, Frk. Lydia Erzbach. Der staar:

Udenfor Teatret. Fribert og Gudrun kommer til. Hun er oprørt, Vi bringer her et Portret af den unge Danserinde, Frk. Lydia Erzbach, af hvis Debut i "Landsbypigen" man venter sig saa meget. Fribert ser interesseret og bemærker, at det ser ud til at være en ualmindelig smuk Dame. Lover at tage Billetter. De aftaler at mødes uden for Teatret. Fribert bort.

16.

10.

Bagsiden af Teatret. Personalets Udgang. Fribert kommer, stiller sig hen ved en Side, saaledes at han - selv uset - kan se den, der kommer ind og sætter sig. De begynder forventningsfulde at kigge i Programmet. Ud. Idet samme kører et flot selvejerautomobil op, og ud stiger - Kurt Brønne. Han venter kun et Øjeblik. Saa kommer Lydia ud fra Teatret. Kurt viser Vej Scenen. Tæppet gaar op. Begynder med et Kor og landlig Dans af Bønderpiger. Derefter kommer Frk. Lydia Erzbach ind. Hun er en Aabenbaring af Skønhed og Ynde. Mærk, sydlig Skønhed. Naturlig i sine Bevægelser, slank og spænstig. Hun danser.

12.

Parterret. Folk sidder i aandeløs Beundring. Man ser i Nærfotografi de Pladser, hvor Fribert og Gudrun sidder. Fribert har bøjet sig lidt frem, sidder med opspilede Øjne og halvaaben Mund, man ser, han er langt borte. Gudrun lægger blidt sin Haand paa hans Arm, men han trækker utaalmødt Armen til sig.

13.

Fortsettelse af 11. Lydia slutter sin Dans, nejer ud mod Publikum. Bagsiden af Villan inde i Haven. Fribert kommer histop. Han opdager, at der er Lys i et Vindue. Stirrer forventningsfuldt op.

da han kommer hen til hende. Han fortæller hende, hvad Chefen har tilbudt ham. Hun bliver ogsaa glad paa hans Vegne. Han vil gaa igen, men hun kalder ham tilbage og foreslaar, at de skal fejre Belysningsdagen ved at gaa i Teatret om Aftenen. Han gaar ind paa det, og siger, hvad hun da vil se. Hun tager en Avis frem og viser ham en Notits. Der er et Billede af en smuk, ung Pige, Frk. Lydia Krabach. Der staar:

Vi bringer her et Portret af den unge Danserinde, Frk. Lydia Krabach, af hvis Debut i "Landstrygen" man ventte sig saa meget. Frihed er interesseret og bemærker, at det ser ud til at være en ualmindelig smuk Dame. Lovet af lege Billeter. De staaer at mødes uden for Teatret. Frihed bort.

10.

Sanne Altes i Teatret. Parterret, hvor Frihed og Gudrun kommer ind og sætter sig. De begynder forventningsfuldt at kigge i Programmet.

11.

Scenen. Tapet gaar op. Begynder med et Kar og landlig Dans af Bønderpiger. Deretter kommer Frk. Lydia Krabach ind. Hun er en AABenning af Skønhed og Ynde. Mark, tydelig skændt. Naturlig i sine Bevægelser, slank og elegant. Hun danser.

12.

Parterret. Folk sidder i en anden Bevægelse. Man ser i Karlofs Grafiske Plads, hvor Frihed og Gudrun sidder. Frihed har hørt sig lidt frem, sidder med oplyste øjne og halvvejen Mund, men ser, hun er langt borte. Gudrun lægger bliket sin Haand paa hans Arm, men han trækker utaalmodigt Armen til sig.

13.

Fortællelse af 11. Lydia glæder sin Dans, netop ud med Pind.

Likum.

Parterret. Spændingen hos Publikum udløses i langvarigt, lærende Bifald. Fribert sidder i samme Stilling som før. Han deltager ikke i Applausen. Han er aldeles betaget.

15. Efter slukkes Lyset. Fribert står lidt endnu. Tager sig med Haanden over

Udenfor Teatret. Fribert og Gudrun kommer ud. Hun er oprømt, han adspredt. Han standser og spørger, om hun er ked af at tage alene hjem. Han føler sig ikke helt vel til pas. Hun bekymret. Han ryster paa hovedet og siger, at det betyder ikke noget. Følger hende hen til en Vogn, som han anbringer hende i. Vognen kører. Han gaar.

16. faar Sje paa et Brev, der er lagt ind paa hans Bord. Det lyder:

Kære Fribert.

Bagsiden af Teatret. Personalets Udgang. Fribert kommer, stiller sig hen ved en Side, saaledes at han - selv uset - kan se dem, der kommer ud. Idet samme kører et flot Selvejerautomobil op, og ud stiger - Kurt Brengre. Han venter kun et Øjeblik. Saa kommer Lydia ud fra Teatret. Kurt viser Vej til Automobillet, men Lydia siger, at hun vil helst gaa. Hun trænger til noget frisk Luft. Forøvrigt vil hun ingen Steder hen i Aften. Hun vil lige hjem. Lydia og Kurt følges ned ad Gaden. Fribert staar lidt, gaar saa samme Vej bort.

17. Foran en Villa med Have udenom. Lydia og Kurt kommer livligt passierende som gamle Bekendte. I Baggrunden ser man Fribert komme. Han holder sig forsigtigt tilbage for ikke at blive set. Kurt tager Afsked med Lydia, gaar ^{ind i sin Bil og køber.} Lydia ind i Villaen gennem Haven. Derefter kommer Fribert frem, staar lidt og ser op mod Villaen, tager saa en Beslutning og gaar

~~ind ad Havelassen.~~ *staar et Øjeblik og stopper sig med Bagsiden af Haanden over Øjnene. Gaar derefter stille bort.*

18. Bagsiden af Villaen inde i Haven. Fribert kommer listende. Han opdager, at der er Lys i et Vindue. Stirrer forventningsfuld derop.

de som kommer hen til hende. 14. fortæller hende, hvad Gørelsen har tilbragt

Parterret. Spændingen hos Publikum udløses i langvarigt, lar-

rende Billed. Fribergt sidder i samme Stilling som før. Han deltager ikke

i Aftensmen. Han er aldeles betaget. Han ser på hende med et

15.

Udenfor Teatret. Fribergt og Gørelsen kommer ud. Hun er oprørt,

han adspredt. Han standser og spørger, om hun er ked af at tage alene

hjem. Han taler sig ikke helt vel til hende. Hun bekræfter. Han rykker sig

hovedet og siger, at det betyder ikke noget. Folger hende hen til en Vogn,

som han anbringer hende i. Vognen kører. Han gaar. Hun ser sig tilbage

16.

Bagestuen af Teatret. Personaleets Udgang. Fribergt kommer, atillier

sig hen ved en Side, uaalende at han - selv vaest - kan se dem, der kommer

ud. Idet samme kører et stort Selvejerautomobil op, og ud stiger - Kurt

Bronge. Han venter kun et Øjeblik. Ses kommer Lydia ud fra Teatret. Kurt

viser Vej til Automobiliet, men Lydia siger, at hun vil helst gaar. Hun

trænger til noget frisk Luft. Foroverrigt vil hun lægne Stedet hen i Altsen.

Hun vil lige hjem. Lydia og Kurt følger ned ad Gaden. Fribergt står lidt,

gaar saa samme Vej bort.

IX. Foran en Villakæde Have udenom. Lydia og Kurt kommer livligt

praestalerende som gamle Bekendte. I Baggrunden ser man Fribergt komme. Han

holdes sig forestøbt tilbage. Kurt siger Altsed

med Lydia, gaar Lydia ind i Villakæden. De to kommer Fribergt

2 km. Indenfor sidder de op med Villen, søger sig en Sæstning og Gaar

*at hende et Øjeblik af Østergaard og Westergaard
af Hænderne med Hænderne
Cathrine*

18.

Bagestuen af Villen inde i Haven. Fribergt kommer Hænder.

en opbager, at det er lys i et Vindue. Stiller forventningsfuld henpå

Et Øjeblik efter ser man en mørk Silhouette aftegne sig mod Rullegardinet.
Det er Lydia. Man ser hende tage sit Haar ned og slaa det ud, saa det falder
helt ned om hende. Fribert stirrer derop. Silhouetten forsvinder. Lidt
efter slukkes Lyset. Fribert staar lidt endnu. Tager sig med Haanden over
Øjnene, gaar saa langsomt bort.

19.

Tænder Lyset
Pensionatsvarelse. Fribert ind. Han smider sig i en Stol, tørrer
Sveden af Panden. Springer op og gaar op og ned ad Gulvet, standser og
holder Haanden for Øjnene, som om han ser Syner. Begynder atter at vandre,
faar Øje paa et Brev, der er lagt ind paa hans Bord. Det lyder:

Kære Fribert.

Gør mig den Fornøjelse at spise til Middag hos mig i Morgen
i mit nye Ungkarlehjen. De vil træffe et Par gode Bekendte
og nogle smukke Damer, blandt andet har den nye Stjerne, Frk.
Lydia, lovet at beære os med sin Nærverelse.

Deres

Kurt Brengel.

Fribert bliver synlig oplivet. Saa gunstig havde han ikke ventet, at
Skøbnen vilde være ham. Straks at give ham Lejlighed til at lære hende
at kende. Med et Smil paa Ansigtet fortsætter han sin Vandring, indtil han
endelig træt smider sig paa sin Divan. Slukker først det elektriske Lys i
Loftet og tænder en lille 10-Lyses med grøn Skærm, som staar paa hans
Skrivebord ved Siden af Bivanen. Ligger lidt og ser op i Loftet, falder i
en urolig Slummer. Paa Væggen overfor Fribert toner Drømmebillede frem:
Først ser man Lydia, som hun danser paa Scenen. Fribert smiler i Søvn.
Lydia toer bort, og Kurt, passiarende med Lydia udenfor Villaen toner
frem. Friberts Ansigt antager et mørkt truende Udtryk. Drømmebilledet to-
ner atter bort og over *et Kvindens Billede* ~~en mørk Silhouette~~ paa Rullegardinet. Toner bort.
Fribert kaster sig uroligt paa Lejet, rejser sig, ser sig forvildet om.
Slukker den lille Lampe, trækker et Tæppe op om sig og falder i Søvn.

... og Lydie. Man ser hendes face sig Haer ned og saa det ud, saa det falder
... et ned om hendes. Fribergt atter borte. Stillestetter forsvinder. Lidt
... stier sikkas Lyset. Fribergt atter sig endnu. Tager sig ned Haenden over
... stene, Gade, saa langsomt borte.

Lydie

... Pensionatstavelser. Fribergt ind. Han gaader sig i en Stol, tænder
... vreden at Panden. Sprænger op og gear op og ned ad Galvet, atandaer og
... folder Haenden for Øjnene, som om han ser Syner. Besynder atter at vandre,
... ser sig paa et Brev, der er lagt ind paa hans Bord. Det lyder:

Kære Fribergt.

... Gør mig den Fornøjelse at spise til Middag hos mig i Morgen
... i mit nye Udkarlsloft. De vil træffe et par gode Bekendte
... og nogle smukke Damer, blandt andet hos den nye Stjerne, Frk.
... Lydie, lovet at komme og med sin Nærværelse.

Deres

Kurt Brøge.

... Fribergt bliver syntlig oplivet. Saa ganske havde han ikke ventet, at
... Kæmper vilde være ham. Straks at give ham Lejlighed til at lære hende
... at kende. Med et Smil paa Ansigtet fortæller han sin Vandrings, indtil han
... andelst tret andel sig paa sin Diven. Sikkas først det elektriske Lyd i
... loftet og tander en lille 10-Lyses med grøn Skerm, som står paa hans
... Krivbord ved siden af Bivanden. Ligger lidt af et og i loftet, falder i
... en hvortil Stimmer. Paa Væggen overfor Fribergt ligger Ornamenter fra:
... først ser man Lydie, som hun bærer paa Sønnen. Fribergt kalder i Svaner.
... Lydie tober borte, og Kurt, besættende med Lydie udenfor Villan toner
... frem. Fribergt Ansigt ender et mørkt trynde Udtryk. Ornamenterne fo-
... her atter borte og over Lydie og Lydie. Toner borte.
... Fribergt kaster sig vildt paa Loftet, rejser sig, ser sig forvildet om.
... Sikkas den lille Lampe, trækker et Tæppe op om sig og falder i Søvn.

Billedet toner bort.

20.

Næste Morgen. Paa Kontoret. Fribert kommer ind og sætter sig ved sin Pult med en Avis udredt for sig. Han sidder og betragter et Billede af Lydia. Han er heftt henfalden i Betragtninger. Han ryster paa Hovedet for sig selv. Hanfføler, hans Skæbne er besejlet. Han maa blive, kan ikke rejse til Hamburg. Han beslutter med det samme at gaa op og sige det til Chefen. Rejser sig med en beslutson Mine, gaar op til Friberts Kort. Han

Næste Morgen

21.

der banker, Fribert træder ind

Chefens Kontor, hvor Brengre modtager ham elskverdigt, rækker ham Haanden og spørger, om han saa har besluttet at tage den tilbudte Plads. Fribert bliver forlegen, ryster paa Hovedet. "Han er netop kommen for at meddele, at han ikke kan modtage Chefens ærefulde Tilbud." Brengre ser overrasket paa ham, men tager det ikke alvorligt, siger, at han ~~nok~~ nok skal gøre det af med hans Betænkneligheder. Han klapper Fribert paa Skulderen og siger, at det ~~er~~ netop er en Mand som ham, han behøver, og at han blot skal have Tillid til sin egen Dydighed, saa gaar det alt-sammen nok. Fribert bliver mere og mere ~~ulykkelig~~ ulykkelig under Chefens venlige Ord. Men tilsidst ~~gør~~ han sig stejl, idet han energisk erklærer, at han ikke kan. *alvorlig Mine,* Chefen bliver opmærksom paa hans ~~Haardnakthed~~ Haardnakthed, spørger alvorlig, hvad der da er i Vejen. Men det kan Fribert ikke sige. Bliver blot ved at erklære, at han ikke kan tage af Sted. Saa glipper Chefens Taalmodighed; han siger koldt, at saa er der ikke mere. Fribert kan godt gaa. Fribert tumler ulykkelig og forlegen ud af Døren. Brengre ser forbavset efter ham.

22.

Fribert kommer tilbage til sin Pult, endnu fortunlet og ~~især~~ ulykkelig over sin Opførsel over for Chefen, men klar over, at han ikke kunde handle anderledes. Han sidder lidt, tager saa et Kort og Pen frem, skriver til Gudrun:

tillydelse tænder bort.

... efter en kort tid ...

20.

Næste Morgen. Paa Kontoret. Friberg kommer ind og sætter sig ved

sin Plads med en Avis i Haanden og betragter et Billede

af Lydie. Han er højt henrørt af Betragtningen. Han rykker paa Hovedet

for sig selv. Han vil gerne se Lydie. Han vil gerne se Lydie, kan ikke

rejse til Hamburg. Han beslutter med det samme at gaa op og sige det til

Chelen. Chelen siger sig med en beslutning Mine, gaa op til

Chelens Kontor. Hvor Brøge modtager ham elskverdigt, rækker

ham Haanden og spørger, om han saa har besluttet at tage den Tilbud

plads. Friberg bliver forlegen, rykker paa Hovedet. "Hvad er det for Kom-

men for et tilbud, at han ikke kan modtage Chelens erstatnings Tilbud."

Brøge ser overrasket paa ham, men tager det ikke alvorligt, siger, at

han nok skal gøre det al med hans Betænkninger. Friberg

og Lydiens og siger, at det er det samme som at sige, at han behøver

og at han blot skal have Tilbud til sin egen Dyrkning, som gaa det af-

standen nok. Friberg bliver mere og mere usikkert under Chelens venlige

Ord. Men til sidst siger han, at det ikke er meningen, at han

ikke kan Chelen bliver opmærksom paa hans Betænkninger, spørger af-

vorsigt, hvad der da er i Vejen. Han har kan Friberg ikke sige. Bliver

blot ved at erklære, at han ikke kan tage et Svar. Saa siger Chelen

Talmodighed; han siger koldt, at saa er det ikke nødvendigt. Friberg bliver

Godt gaa. Friberg tænker uhykeligt og forlegen ud af Døren. Brøge ser

fordavnet efter ham.

22.

Friberg kommer tilbage til sin Plads, endnu forturlet og søk-

selv om han ikke har sagt noget, men klar over, at han ikke

kan handle anderledes. Han sidder lidt, tager saa et Kort og paa den

skriver til Gudrun:

"Jeg har meddelt Chefen, at jeg har opgivet at tage den Plads i Hamburg. Jeg er syg og træt, gaar, saa snart mit Arbejde er endt.

Stue i Gartner Aarups Huse. Gartheren og hans Kone, et Par Karl."

Javne, elskværdigt udseende Mennesker, samt Gudrun og en yngre Broder Kaldet paa et uniformeret Kontorbud, som han beder bringe Kortet til Frk. sidder om et Bord. Moderen og Gudrun med et Haandarbejde. Gudrun er ad Aarup. Budet bort. Fribert til Arbejdet.

23.

Gudrun ved sin Maskine. Budet bringer hende Friberts Kort. Hun bliver ked af det ved Løsningen. Ser bekymret hen for sig.

24.

Samme Aften hos Kurt. Salon, hvorfra i Baggrunden aabentstaaende Skydedør ind til den anden Salon, hvor man ser nogle kjoleklædte Herrer og et Par selskabsklædte Damer i Samtale. Kurt kommer fra den bageste Salon ind i den forreste. I det samme føres Fribert ind fra højre af en livræklædt Mulat, der bukkende holder Døren aaben for ham. Modtages elskværdigt af Kurt. Derefter føres Lydia ind af Mulatten. Hun ser straalende smuk ud i en elegant, men enkel og smagfuld Selskabsdragt. Kurt hilser kammeratligt paa hende, præsenterer Fribert for hende. Fribert bukker rødmende og kejtet, tager ikke Øjenene fra hende. Kurt tager i det samme fra Bordet et elegant Etui, tager derop af et pragtfuldt Collier, som han lægger om Halsen paa hende med nogle Ord om, at hun ikke maa forsmaa denne lille Paaskønnelse for den nydelsesrige Aften, hun har skaffet ham den foregaaende Aften. Lydia takker ham glædesstraalende, ser sig om efter et Spejl. Kurt rækker hende øjeblikkelig et lille elegant Rococospejl. Hun staar længe og ser paa Collieret fra alle Sider. Vender sig undskyldende mod Fribert og siger:

"Undskyld min Optagethed. Men jeg elsker Edelstene."

Lægger saa Spejlet fra sig, Kurt fører derpaa Fribert og Lydia ind til de andre Gæster. og følger ham. Fribert bliver tilbage. Han sidder sammen med Lydia ved et lille Bord. Da hun er ved at rejse sig, griber

"Jeg har meddelt Chefen, at jeg har opgivet at tage den Plads
i Hamburg. Jeg er syg og træt, Gaar, saa snart mit Arbejde er

endt.

Karl."

holder sig at udforsker Kontorbet, som han beder bringe Korte til Frk.
Budet borte. Fribergt til Arbejdet.

23. Gaar nu ved sin Maskine. Budet bringer hende Fribergt Kort. Hun
oliver ked af det ved Læsningen. Ser bekymret hen for sig.

24. Sanna Alton hos Kurt. Salen, hvortil de faggrundens sekretær-
ende skyder ind til den anden Salen, hvor man ser nogle skolekammer-
ater og et par selskabelige Damer i Samtale. Kurt kommenterer den

egeste Salen ind i den forreste. I det samme læses Fribergt ind fra højre
at en livrérskid mistet, der dukkede holder Døren åben for ham. Mod-
tages afkvarligt af Kurt. Derefter læses Lydia ind at misten. Hun ser
strålende smuk ud i en elegant, men enkel og smagfuld Selskabsdragt.

Kurt bliver kammerværeligt på Hønde, pænere Fribergt for hende. Fri-
bergt dukker raskere og kilet, siger ikke stjerne hende. Kurt tager
i det samme fra Bordet at pålynt Kurt, tager deroppe at pålynt
Collier, som han lægger om Halsen på hende med nogle Ord om, at hun
ikke saa fornuftig denne lille Paaskønnelse for den nydelige Alton.

Hun har skrevet ham den foregående Alton. Lydia takker ham glædeligt
lende, som sig om efter et Spejl. Kurt takker hende sjældent et
lille elegant Rosepapir. Hun staa fange og ser på Collieret fra alle
Sider. Vender sig undskyldende mod Fribergt og siger:

"Undskyld min Optagethed. Men jeg elsker Edelstene."

Lægger anstaltet fra sig, Kurt læser derpå Fribergt og Lydia ind til
de andre Gæster.

de andre Gæster.

Hun ser først for sig selv, og hun tænker sig, at hun vil tage med hende. Hun ser først for sig selv, og hun tænker sig, at hun vil tage med hende.

(Uften) 25. *Hjem,*
Stue ~~Lysthus~~ i Gartner Aarups ~~Have~~. Gartheren og hans Kone, et Par jævne, elskverdigt udseende Mennesker, samt Gudrun og en yngre Broder sidder om et Bord. Moderen og Gudrun med et Haandarbejde. Gudrun er adspredt. *Den stille indbyrdes Kærlighed skal prøve os Hjem* - 26.

Kurts Spisestue, excentrisk udstyret som den øvrige Lejlighed. Røde engelske Herregaardspaneler og Chippendale Møbler. Middagen er ved sin Slutning. Lydia sidder mellem Kurt og Fribert. Hun ser animeret ud. Alle Gæsterne taler og ler. Kun Fribert sidder ret stille, men med en stille Glød i Øjet og betragter Lydia. Kurt hæver nu Tallet, hvorpaa alle begiver sig ind i den tilstødende Salon. *for jeg elsker hende - og ingen anden kan elske hende.*

27.
Den tyrkiske Salon, hvor Mokkaen serveres af smaa tyrkiske Kopper sammen med Cigarer og Cigaretter. Ved Rouletten. Spillet er i fuld Gang. Kurt er Bankier. Han spiller lidenskabeligt. Fribert træder nu ind og gør ogsaa sin Indsats. Vinder.

28.
Nos Gartnerfamilien ~~ikke~~. Gudrun rejser sig med en Bemærkning om, at hun vil gaa ind ~~at se~~ til Fribert, ~~inden hun kommer til~~ *for da hun ikke følger sig* ~~hendes~~ *forældrene* ~~er~~ *er bekymrede* ~~for~~ *efter hende* ~~hendes~~ *efter hende*.

29.
Haven, hvor hun ~~gaa~~ *gaa* ~~Vejen~~ *Vejen* plukker ~~en~~ *en* ~~Duket~~ *Duket* ~~Pose~~ *Pose*. ~~Hatten~~ *Hatten* ~~har~~ *har* ~~hun~~ *hun* ~~paa~~ *paa* ~~Hovedet~~ *Hovedet*. ~~Gaar~~ *Gaar* ~~med~~ *med* ~~Blomsterne~~ *Blomsterne*. *sig* ~~hendes~~ *hendes*.

30.
Tyrkiske Salon. Kurt, der har været borte fra Stuen, kommer nu atter ind og melder, at Rouletten venter. De fleste af Selskabet følger straks Opfordringen og følger ham. Fribert bliver tilbage. Han sidder sammen med Lydia ved et lille Bord. Da hun er ved at rejse sig, griber

de andre Gæster. Det vedblev at tale om Glæde

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

25.

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

26.

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

27.

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

Handen, jeg er den der, og det, som er mig, og det

han hendes Haand og bønfalder hende om at blive, han maa tale med hende.

Hun ser først forbavset paa ham, men sætter sig atter. Han begynder at tale, først kejtet, men senere med stigende Begejstring. Siger:

"Aldrig før har jeg kendt Livets Værd. De har lært mig at elske Livet og Skønheden og Glæden. De har bragt Dansen og Musiken ind i mit Liv...." Gudrun sidder og venter paa Fribert.

Lydia ser forbavset, glad paa ham. Hun har ikke tænkt sig, at der kunde rummes saa megen Varme i ham. I det samme kommer Kurt ind. Fribert bliver fortvædet over Forstyrrelsen, men Kurt mærker intet, han vil trække dem begge med ind til Spillebordet, tager Lydia i Haanden og fører hende med sig bort. Raaber i Døren til Fribert, at han ogsaa skal komme. Fribert ser vredt efter ham, knytter Haanden for sig selv og siger:

"Han har alle Fordele: Rigdom, Frihed...men hende skal han ikke tage fra mig. Jeg skal vinde hende trods alt, for jeg elsker hende - som ingen anden kan elske hende."

Rejser sig og gaar efter den.

31.

Ved Rouletten. Spillet er i fuld Gang. Kurt er Bankier. Han spiller lidenskabeligt. Fribert træder nu derhen og gør ogsaa sin Indsats. Vinder, sætter ind igen, men forsigtigt, lidenskabsløst.

32.

Gudrun ~~spørger efter Fribert~~ *Trappehus* Gudrun ~~spørger efter Fribert~~ indendørs for Døren til Friberts Pensionat. Ringer paa. Vertinden lukker op. Gudrun spørger efter Fribert. Vertinden siger, at han ikke er hjemme. Gudrun vil da gaa indenfor, for at vente paa ham, lukkes ind.

33.

Fribert takker Gæsteservanden *Lydia forsvinder ind i Villen.* I Friberts Værelse. (se 19). Gudrun ind. Vertinden trækker sig tilbage. Gudrun sætter sig i en Stol. faar Øje paa Invitationen fra Kurt, bliver smerteligt berørt ved atter at se Lydias Navn, beslutter at vente.

han havde haand og bændler hende om at blive, han var tale med hende.

Han var først forsvaret på ham, men sætter sig atter. Han begynder at

talte, først keltet, men senere med stigenis beejstring. Siger:

"Aldrig før har jeg kendt Livets Verd. De har lært mig at elske

Livet og Skønheden og Glæden. De har prægt Dansen og Musikken

ind i mit Liv....."

Lydia var forsvaret, Glad på ham. Hun var ikke tænkt sig, at der kunde

rummes saa megen Varme i ham. I det samme kommer Kurt ind. Fribergt bliver

fortvæbledig over Forskyrelsen, som Kurt mærker intet, han vil trække dem

vege med ind til Spillebordet, tager Lydia i Haanden og fører hende med

sig bort. Røden i Døren i til Fribergt, at han ogsaa skal komme. Fribergt

er vredt efter ham, knytter Haanden for sig selv og siger: som han kan

"Han har alle Verdens Riger: Riger, Frihed... men hende skal han ikke

tage fra mig. Jeg skal vinde hende frøds alt, for jeg elsker

hende - som ingen anden kan elske hende."

Sætter sig og gaar efter dem.

31.

Ved Rouletten. Spillet er i fuld Gang. Kurt er Bankier. Han spiller lidet

skæbent. Fribergt træder nu ind og ser ogsaa sin Indsætte. Vinder,

sætter ind igen, men forsligt, Lidenskabslust.

Handwritten signature: T. P. ...

~~Handwritten signature: ...~~

gentonst. Ringer på. Vertinden lukker op. Gudrun spørger efter Fribergt.

Vertinden siger, at han ikke er hjemme. Gudrun vil da gaa indentor, for

at vente på ham, lukkes inde

32.

I Fribergt's Verise. (se 19). Gudrun ind. Vertinden trækker sig

tilbage. Gudrun sætter sig i en Stol. Første på Invitationen fra Kurt,

bliver smertelig berørt ved at se Lydias Navn, beslutter at vente.

Fortsettelse af 32. Spillet i fuld Gang. Kurt lidenskabelig.

Fribert begynder ogsaa at rives med, vinder stadig. Gudrun bliver af. Han

Fortsettelse af 35. Gudrun sidder og venter paa Fribert.

35a) Gartnerens Stue. De to gamle venter, der
36. *dygtelig par det gamle Born-*
halvenerne.

Fortsettelse af 34. Friberts Seddelbunke vokser stadig. Lydia, der hidtil har set til, begynder at blive træt. Hun vil gerne hjem. Beder Kurt følge sig, men han erklærer kort, at han skal have Revanche. Man forstaar, at hans Ligegyldighed krænker hende, og at det er halvt paa Trods, at hun henvender sig til Fribert der bliver henrykt over Anmodningen og straks afbryder Spillet. De to trækker sig tilbage, medens Spillet fortsættes.

"Jeg kan lige saa godt først som sidst sige det, Gudrun. Jeg

tror ikke længere, 37. passer sammen. Det er det bedste for os

Nedenfor. Bil holder. Fribert og Lydia ind i Bilen, der kører

bort. bliver forfærdet, forstaar ikke et Ord af det hele. Hejser sig og iler

hen til ham. Hvad der dog er i Vejen? Og han er misfornøjet med hende?

Uden for Villaen (se 17). Fribert og Lydia ud af Bilen. Fribert sender Bilen bort. Giver Lydia Haanden og beholder den et Øjeblik i sin, idet han siger, om han maa faa Lov til snart at se hende igen. Lydia nikker venligt til ham og siger:

Det skal være mig en Glæde at fortsætte Bekendtskabet. Hvis De

har Lyst, saa drik Te her hos mig i Morgen Eftermiddag efter

Prøven.

Fribert takker glædesstraalende, tager Afsked. Lydia forsvinder ind i

Villaen. Han staar længe og ser efter hende, gaar langsomt bort.

Fortsettelse af 40. Gartner Aarup træder ind. Fribert bliver

forlegen. Gudrun ogsaa. Gartner Aarup ser paa den ene til den anden. Hvad

skal dette betyde? Er de blevet Uvenner? Saa maa de se at blive gode

Fortættelse af 32. Spillet i fuld Gang. Kurt Lidenskabelig.

tribort begynder ogsaa at rive ned, vinder stadig.

35. Fortættelse af 35. Gubrun alder og venter paa Tribort.

36. Gubrun 24 år. De to gamle venter, der kommer for at se paa den gamle Børn.

Fortættelse af 34. Triborts Gædelukke vokser stadig. Lydis,

er tilbøjelig til at blive trist. Hun vil gerne høre Beder
hvert fjerde sig, men han erklærer kort, at han skal have Bøven. Men

erstatte, at hans ligegyldighed kræver hende, og at det er halvt paa Trods,

at hun henvender sig til Tribort der bliver henrykt over Anmeldingen og
fraks afryder spillet. De to trækker sig tilbage, mens spillet forts

37. Medanden. Bil holder. Tribort og Lydis ind i Bilen, der kører

Medanden. Bil holder. Tribort og Lydis ind i Bilen, der kører

38. Ud for Villan (se 17.). Tribort og Lydis ud af Bilen. Tribort
holder Bilen kort. Giver Lydis Haanden og beholder den et Øjeblik i sin

hånd han siger, og han saa far Lov til snart at se hende igen. Lydis nikker
konligt til ham og siger:

Det skal være mig en Glæde at fortsætte bekendtskabet. Hvis De
har lyst, saa drik Te her hos mig i Morgen Eftermiddag eller

Præven.

Tribort tager Glædesbrændende, tager Alsked. Lydis forsvinder ind i

Villan. Han staa længe og ser efter hende, Gaar langsomt bort.

Gartner Aarups Stue. Gartnerfamilien om Lampen. Gartneren ser paa ~~sit~~ ^{hendes} Ur og ytrer, at han ikke kan forstaa, hvor Gudrun bliver af. Han vil ~~gaa hende i Møde~~. Rejser sig, tager sin Hat og gaar.
de efter hende,

Gudrun i Friberts Værelse. Begynder at blive utaalmodig, da Fribert endelig træder ind. Man ser, at han bliver uvilkaarlig forstent og ubehagelig berørt ved at se hende. Gudrun tager lidt forbeholdent mod ham. Med en Mine som om han vilde sige: "lige saa gerne springe i det som krybe i det" - siger Fribert nu, at Gudruns Besøg forsaavidt kommer ham tilpas som han har en vigtig Sag at tale med hende om. Hun bliver bange, sætter sig afventende. Det er sverrt for Fribert at faa det sagt, men endelig kommer det stor Bestemthed:

"Jeg kan lige saa godt først som sidst sige det, Gudrun. Jeg tror ikke længere, vi passer sammen. Det er det bedste for os begge, at vi skilles."

Hun bliver forfærdet, forstaaer ikke et Ord af det hele. Rejser sig og iler hen til ham. Hvad der dog er i Vejen? Om han er misfornøjet med hende? Hun forstaaer ~~det ikke~~ ^{pludselig det hele, peger paa Indbydelsen} ~~hvad hun har gjort ham. Men hun strækker afværgend~~ ~~Haanden ad ham hende. Han har slet intet gjort. Der er blot det, at han elsker hende~~ ~~og~~ ~~vil falde hen om Halsen, men hun afværgen det.~~

~~Ud~~ brister i Graad, og gaaer stille bøjst ud.

Gartnerens Bally

Udenfor ~~den til Friberts Værelse~~ ^{ser utrolig} Gartner Aarup ~~ringer paa~~

~~Ud~~ *nedad Vejen, Gudrun kommer*
gaaer ravn i Drømmen, han spørger
hunde ud, han svarer ikke følger hende
blat

Fortsettelse af 40. Gartner Aarup træder ind. Fribert bliver forlegen, Gudrun også. Gartner Aarup ser fra den ene til den anden. Hvad skal dette betyde? Er de bleven Uvenner? Saa maa de se at blive gode

Gartneren ser
Gartnerfamilien om Lampen. Gartneren ser
at det er et stort, at han ikke kan fortælle, hvor Gudrun bliver af. Han
li ser hende i Huset. Retter sig, tager sin Hat og gaaer.

To A) Gartnerens Stue.

Aarsop og Gudrun ind.

Moderen spørger ugodelig.

Gudrun fortæller stille for hende
at Frøbert har haardt deres Forlovelse.

Moderen og Faderen gaaer op, og men lidt
Efter bliver de begge stille
ned Sagen i Barnets Øjne.

— De ved jo alle tre

at de er smaa Mennesker
i et stort Samfund.

[Faded bleed-through text from the reverse side of the page, including words like 'Gartnerens Stue', 'Gudrun', and 'Moderen']

Venner igen. Men Fribert træder nu hen til ham og siger:

"Det lader sig desværre ikke gøre. Der er kun det ene at sige, at jeg ikke elsker Deres Datter mere og derfor giver hende hendes Ord tilbage."

Lydia sidder ved skrivebordet. Hun ser på Fribert. Fribert ind. I For- Gartner Aarup ser i højeste Forbavselse paa den unge Mand. Tror ikke såne egne Børn. Men da Fribert intet Tegn giver, bliver Aarup vred og spørger, om han tror, at hans Datter er til at behandle paa den Maade. Han knytter Haanden imod Fribert, tager Gudrun ind til sig og drager hende med sig ud af Døren. Da de er borte, staar Fribert og ser lidt efter dem. Han skæmmer sig, men føler sig paa samme Tid lettet.

41.

Næste Dag paa Kontoret. Fribert sidder ved sin Pult, da Post- budet kommer ind og smider Posten paa Skranken. Et Bankbud gaar hen og sorterer den, lægger et af Brevene hen til Fribert. Fribert ser nysgerrig paa det, han plejer ikke at faa Breve af privat Udseende her. Bryder det. Bliver end mere forbavset. Det lyder:

"Hr. Fribert!

Jeg tillader mig at anmode Dem om en Santale i Dag efter Deres Kontortid, da jeg har en vigtig Sag at tale med Dem om.

Arbødigst

J. Steinwalt."

Fribert grunder lidt paa, hvad den megtige Konkurrent kan ville ham. Putter Brevet i Lommen. Gør sit Arbejde færdig. Rejser sig og gaar.

42.

Fribert udenfor Banken. Ned ad Gaden.

43.

Juvelerbutik. Fribert ind. Beder om at se nogle forskellige Smykker til Haarprydelse. Finder et meget pragtfuldt Diadem, som han vælger og betaler med de 1000 Kr., han har vundet den foregaaende Aften.

Venerer igen. Men Fribergt trøder nu hen til ham og siger:

"Det lader sig dogværre ikke gøre. Der er kun det ene at gøre. Gartner Aarup skal give det, som han har givet, og derfor giver hende at jeg ikke elsker Deres Datter mere og derfor giver hende hendes Ord tilbage."

Gartner Aarup ser i højeste forbavselse på den unge Mand. Troer ikke såna sine Gæm. Men da Fribergt intet kan sige, bliver Aarup vred og siger, Om han tror, at hans Datter er til at behandle på den Maade. Han knytter saanden igod Fribergt, læser Gudman ind til sig og siger hende med sig ud af Døren. Da de er borte, står Fribergt og ser lidt efter dem. Han skæm-

Gartner Aarup
Gudman

Der kommer ind og midter Posten på Skænkken. Et Brev kom ogsaa her og borte den, lægger et af Brevene hen til Fribergt. Fribergt ser nysgjerrig på det, han plejer ikke at se Breve af det Slags. Han siger det. Bliver end mere forbavsset. Det lyder:

De er en meget
interessant

Der kommer mig et Brev om en Sagtale i Dag eller Deres Kontor, da jeg har en vigtig Sag at gøre med Dem om. Fribergt tænker lidt på, hvornår den vigtige Kontorant kan ville ham. Putter Brevet i Lommen. Der er sit Arbejde færdigt. Kører sig og går.

42.
Fribergt udenfor Banken. Med et Gæde.

Indvenderik. Fribergt ind. Beder om at se nogle forskellige Sækker til Hærudvalget. Finder et meget prægtigt Blad, som han vælger og betaler med de 1000 Kr., han har vundet den foregående Aften.

Gaar. ivé at være hendes Ven, hun kan godt lide ham, selv om hun ikke kan gifte sig med ham. Han trykker ~~hendes~~ hendes Haand og kan

44.

I Lydias Dagligstue. Enkelt, smagfuld, kunstnerisk præget.

Lydia sidder ved Klaveret, da Pigen melder Fribert. Fribert ind. I For-
Grunden dækket Tebord. ~~Lydia tager venligt mod ham. Han oversætter hende~~
~~Snykret. Hun bliver glad, men skænder lidt paa ham for hans Trothed.~~

~~Han beder hende endelig ikke tale dærom. Han siger gerne alt for hende.~~
Plads. Hun sætter sig stille betaget, ser paa uendel-
Barnereligheden til ~~straks~~ tager hendes Haand og erklære hende
sin Kærlighed. Sluttes med at sige:

"Giv mig blot et lille Haab om, at De engang vil opfylde mit Æn-
ske og blive min Hustru."

Hun ryster paa Hovedet og trækker sin Haand til sig. Det kan hun ikke give
ham. Hun passer ikke til Ægteskabet. Forsøger at slaa det hen i Spøg og
beder ham komme hen til Tebordet og drikke Te med hende. Han tager Plads,
hun ogsaa. Netop som de har sat sig, ringer Telefonen. ^{44a} Indskudt Billede
af Kurt ved en Telefon). ^{44B.} Lydia strækker Armen ud og tager Telefonen. Man
ser paa Friberts Ansigtsudtryk, at han er klar over, at det er Kurt, som
ringer. Et smerteligt Drag gaar hen over hans Ansigt. Lydia ofrer forøv-
rigt ikke Kurt for nogen Opmærksomhed. Hun foregiver Trøthed, men giver
ham dog paa hans indtrængende Anmodning Lov til at besøge hende samme
Eftermiddag. Lydia lægger Telefonen og genoptager Samtalen med Fribert,
men han er forstent. Der raader nogle Øjeblikkes Tavshed, saa siger
Fribert stammende, at nu forstaar han bedre, hvorfor hun ikke vil give
ham noget Haab. Hun elsker formodentlig....Kurt? Lydia sidder lidt og ser
forlegen hen for sig. Saa ryster hun paa Hovedet. Nej, hun elsker ikke
Kurt. Siger efter nogen Betænkning:

"Jeg elsker Friheden. Jeg vil aldrig smedes i Ægteskabets Lenker.

Og skulde jeg endelig gifte mig, saa skulde det være med en
meget rig Mand. Et Liv i Fattigdom vilde være mig det værste
af alt."

Hun ser, at hendes Ord gør ham bedrøvet, tager hans Haand og beder ham

45) Steinwalds Rantol.

Steinwald spørger sin
Fuldnaamspig, om der er hørt fra Frørens
hvilket besvares benægtende. ~~Stille~~

45 A.

Lydias Salan. Hun sidder ved Flyglen.
afslukter, - han bøjer hendes Hoved tilbage,
hun er lige ved at give sig hen til hans
Faarvæg, river sig løs, pludselig, siger:
"Nøj, nej, selv om ~~de~~ de var mig nok
saa kær, - - nej, jeg kan kun
give mig med en Mand med Perge.

Frørens og tager stille og bestrømt
afsked. Lydia ser efter ham,
vil ligesom tilat kalde ham tilbage.
Støjer Haaret hastigt tilbage. "Nøj,
det faar være - nej kært, han
har Perge - " Hun ser mig.

vedblive at være hendes Ven, hun kan godt lide ham, selv om hun ikke kan gifte sig med ham. Han trykker varmt hendes Haand og siger, at hun kan være vis paa altid at have en god Ven i ham. Men han er forstemt, og skønt hun gør sig megen Umage for at faa ham i godt Humør igen, er han stadig tavs. Han beder hende synge for sig. Hun opfylder hans Bøn, sætter sig til Klaveret og synger en lille Sang, medens han sidder ganske Menfalden i sin Beundring. ~~Lydia ser efter ham, synker derpaa ned paa en Stol og brister i Græd.~~ *X 45 indtages her.*

~~Lydia staar lidt, ser efter ham, synker derpaa ned paa en Stol og brister i Græd.~~

"Hvorfor plager du mig? Jeg ved godt, at du ikke bryder dig om Digt og Sang. Du onsdag kun for at kunne prale med mig over Fribert ud af Villaen. Ser op mod den, sukker dybt. Kommer i Tanker om Steinwalts Brev og tager det frem, bestemmer sig til at gaa. Han besigtiger at de Sæters Græs og synger sammen paa en Stol. Han

46. *Lydia m. Charles sidder i stille og afvæbende ved*
Steinwalts Kontor (se B. 1). Steinwalt ved sin Pult, da Fribert meldes. Steinwalt rejser sig og gaar ham i Møde, tager overordentlig høfligt indod ham, beder ham tage Plads. Fribert forstaar ikke, hvad alt dette skal betyde. Steinwalt fortæller ham om de Papirer, som er i Brenges Besiddelse, og som han gerne vil have fat i. Slutter med at sige:

"Hvis De skaffer mig de Papirer, faar De 20.000 Kr. i rede Penge og desuden en Stilling i min Bank med dobbelt saa stor Gage, som den, Brenges giver Dem."

Fribert rejser sig harmfuldt og spørger, om det var det eneste. Hr. Steinwalt havde at sige, for i saa Fald maa de hellere afbryde Samtalen jo før jo hellere. Steinwalt trækker paa Skuldrene. Naar han ikke vil tjene Penge, er det værst for ham selv. Maaske han en anden Gang skulde faa mere Brug for Penge. Saa staar Steinwalt altid ved sit Tilbud. Fribert bukter koldt og forlader Kontoret. Steinwalt ser listigt efter ham, nikker, som om han vilde sige: Han kommer nok igen!

lygger Merke til, at hans Yndes er undergaaet en betydelig Forandring.

vedblive at være hendes Ven, han kan godt lide ham, selv om hun ikke kan
sitte sig med ham. Han trykker sig med ham. Han trykker sig med ham. Han trykker sig med ham.
Være vis på alle at have en god Ven i ham. Han kan er forstent, og
skont hun for sig med ham for at se ham i god Hæder igen, er han
stædig tavs. Han beder hende sige for sig. Han beder hende sige for sig.
den sidste verset og sige en lille Sats, der ligner den sidste Sats. Han
siden i sin Bøddling. Han beder hende sige for sig. Han beder hende sige for sig.

Lydias Brev. Min søster ved du vel, at jeg er en af de Præster
afsluttes, - han siger hender Hoved tilbage,
min er lige med at se på ham, og han vil have
Præst ud af Villen, set op med den, sukker dybt. Konger i
Tænk om Steinwäldt Brev og sige det frem, bestemmer sig til at sige.
Hjort selv om det var mig nok

Steinwäldt Kontor (se S. 4). Steinwäldt ved sin Brev, de Pri-
dært rejser. Steinwäldt rejser sig og går ind i Bred, tager overordentlig
hædige indom ham, beder ham sige Plads. Præst fortæller ikke, hvad sig
dette skal betyde. Steinwäldt fortæller ham om de Præster, som er i Brænge
Besiddelse, og som han gerne vil have lat i. Sletted med at sige:
"Hvis de Præster sig de Præster, får de 20.000 Kr. i rede Penge
og den anden en stilling i min Brev, ved dobbelt saa stor Gæde,
som den Brænge giver dem."

Præst rejser sig og sige, og det var det eneste. Hr. Stein-
wäldt havde at sige, for i saa Fald var de hellere altyde samtalen Jo
for Jo hellere Steinwäldt tænker sig skændene. Når han ikke vil tjene
Penge, er det værre for ham selv. Maaske han en anden Gang skulde se
mere Brug for Penge, saa staa Steinwäldt altid ved sit Tilbud. Præst
pukker sig og forlader Kontoret. Steinwäldt ser listigt efter ham, nik-
ker, som om han vilde sige: Han kommer nok igen!

Han er bleven hulkindet, og hans Sjæle har faaet en sygelig Glød. Han gaar

46a.

Lydias Stue. Fortsættelse af 45. Lydia er ~~stædig~~ under Indflydelse af ^{et} Anfald af Melankoli, da Pigen melder Kurt. Med en ligegyldig Bevægelse med Haanden giver Lydia Tegn til at lade ham træde ind. Kurt ind. Det gaar hurtigt op for ham, at hun er i sit onde Lune. Han udfolder al sin Charme for at faa Bugt med hendes daarlige Humør - men forgeses. Hun bliver kun dobbelt tver og vranten. Han trænger saa ind paa hende og bebrejder hende hendes Lunefuldhed. Hun bliver kun yderligere oprirret og skriger:

"Hvorfor plager du mig? Jeg ved godt, at du ikke bryder dig en Døjt om mig. Du omgaas mig kun for at kunne prale med mig overfor dine Venner!"

Hun bemægtiges af en Raseriets Graad og synker sammen paa en Stol. Han staar et Øjeblik betuttet men bestemmer sig saa til at spille den Fornæmedes Rolle. Han ~~tager Hat og Stok og bukker foræit. Han sætter som han vil til at gaa, ræiser hun sig med udsættede Hænder, som om hun vil holde ham tilbage. Men han ser det ikke - eller har bestemt sig til at spille sin Rolle til Ende - og gaar. Han gaar, og det er tilbage.~~

47.

Titel: Nogen Tid senere. Fribert har forsøgt at udslette Lydia af sit Hjerte og har derfor undgaaet hende i lang Tid. Men han er ved at fortæres af Længsel efter hende.

Fribert paa sit Verelse, sidder med et Avisbillede af Lydia. Det forestiller hende i en ny Rolle. Nedenunder staar:

Om faa Dage vil Frk. Lydia Erzbach, hvis sjældne Skønhed og egenartede Talent har skaffet hende en Førsteplads indenfor Teaterverdenen, faa Premiere i "Ildansen" Man venter.....

Fribert rejser sig med et Ryk. Nej, han kan ikke holderdet ud mere. Han naa vinde hende - ligegyldigt med hvilke Midler. Han naa blive rig! Man sægger Mærke til, at hans Ydre er undergaaet en betydelig Forandring.

*overende ham i sit opkommen 5000 kr. god -
Sikke ordene. (3) 52. Han gaar.*

Lydia Stone. Fortsættelse af 4. Lydia er stærkt under ind-
 Lydelse af et Anfald af Melankoli, da Pigen møder Kurt. Med en lige-
 Lydie Hovsgaard ved Hænderne river Lydie Tegn til et Lade som Lydie ind.
 Kurt ind. Det gaaer hurtig op for ham, at hun er i sit onde Lune. Han ud-
 folder et sin Charms for at lase hugt ved hendes dærlige Hænder - men for-
 tøves. Hun bliver kun dobbelt tvær og vranten. Han tvænger saa ind paa
 ende og bebrøder hendes hændes Læselighed. Hun bliver kun ædelgæ-
 digt og ædelgædig:

"Hvorfor pieger du mig? Jeg ved godt, at du ikke pyder dig en
 Delt om mig. Du ondsaa mig kun for at kunne praele med mig over-
 for dine Venner!"
 Hun bemærkede at en Hæserlets Graad og synter sammen paa en Stol. Han
 staar et Øjeblik betuttet men besæmmer sig saa til at spille den Fornær-
 medes Rolle. Han tager sig et Øjeblik til at tænke paa, at han
 han vil sige, at han vil sige, at han vil sige, at han vil sige, at han vil sige,
 vil holde sig tilbage. Men han ser det ikke - eller han bestemt sig
 til at spille sin Rolle til ende - og deraf. Han ender med at sige:

Titel: Nogen Tid senere. Frihed har fortaget et udalteste Lydie at
 sit Hjerte og har derfor undgaaet hende i lang Tid. Men han er
 ved at fortales at længe efter hende.
 Frihed paa sit Værelse, sidder ved et Kvællende af Lydie. Det fore-
 stiller hende i en ny Rolle. Nedenunder staar:
 Om den Uge vil Lydie komme, hvis altsaa Skæmhed og
 egenhændige Frihed har endelig hende en forstærket Indenfor
 177. Foranstøden, den Frihed i "Lidelsen" med Venner.....
 Frihed rejser sig ved et Øjeblik, men kan ikke holde sig ved mere. Han
 ser vrede hende - ligeveldigt med hvilke Midler. Han saa blive rig! Han
 sætter sig til, at hans Yre er udgaaet en delvislig Foransting.

Han er bleven hulkindet, og hans Øjne har faaet en sygelig Glød. Han gaar ud i

Fribert udenfor Banken.

48.

Korridoren, hvor han tager sit Tøj paa. Finder i Sprekken til Postkassen et Brev siddende. Det er til ham. Det er maskinskrevet og lyder:

"De ved, jeg staar ved mit Tilbud til enhver Tid. S. "

Ingen Underskrift. Fribert grubler lidt. krøller det saa ørgerlig sammen, vil smide det bort, men betænker sig og stikker det i Lommen. Gaar.

49.

Lydia i sin Stue. Gaar hændervridende og ulykkelig op og ned ad Gulvet, gaar hen til Skrivebordet og sætter sig til at skrive.

50.

Steinwalts Kontor. Fribert meldes. Fribert har ikke mere den sikre Optreden som sidst. Et listigt Smil viser sig paa Steinwalts Ansigt, da Fribert føres ind. Steinwalt rejser sig som sidst og byder ham velkommen. Siger, at han tænkte jomnok, at Fribert kom til Fornuft. Fribert siger, at han er villig til at gøre et Forsøg, ^{hvis han vil} ~~men han ved ikke,~~

~~hvor dan han skal gøre sig ad. Steinwalt siger, at det har han høje over-~~
~~tænkt. Han har fulgt Fribert i den sidste Tid paa tænneligt nært Hold.~~

~~Han ved ogsaa, at Fribert har gaaet op med Gaadran. Det var en Dunhed~~
~~og Fribert var ganske det godt igen med sin tidligere Korsets, for der er~~
~~Mulighed for, at den Plan, som Steinwalt har udtænkt, skal kunne lykkes.~~

~~Fribert vænner sig først ved dette Forslag, men Steinwalt forsikrer ham,~~
~~at der gaar ingen Vej udover. Da Fribert endnu tøller, siger Steinwalt~~

~~med et triumferende Smil en Avis henimod ham. Det er den samme Avis, som~~
~~ses i Billedet 47, og den er foldet saaledes saadan, at Lydias Billede~~

~~vander op ad. Da overgiver Fribert sig og lover straks at gaa ud til sin~~
~~forhenverende Forlovede. Gaar.~~

*overlade ham en Del af Summen 5000 Kr. forud.
Dette ordrer. (?) 51. Han gaar.*

Han er bleven hulkindet, og hans Gjæne har læst en sygelig Gled. Han Gaar

ud i

48.

Kortbrevet, hvor han læser sig Tøj paa. Pinder i Sprokken til

Postkassen et Brev sidende. Det er til ham. Det er maskinrevet og

lyder:

"De ved, jeg staar ved mit Tilbud til enhver Tid. S."

Ingen Underkæft. Friberg grubler lidt. Kvæler det saa ergerlig sammen,

vil ambe det bort, men betænker sig og stiller det i Lommen. Gaar.

49.

Lydia i sin Stue. Gaar håndterende og uhykelig op og ned

ad Gulvet, Gaar han til Skrivebordet og sætter sig til at skrive.

50.

Steinvalts Kontor. Friberg sidder. Friberg har ikke mere den

styre Optreden som alder. Et listigt Gali viser sig paa Steinvalts Ans-

sigte, da Friberg løber ind. Steinvalts rejser sig som alder og byder ham

veikommen. siger, at han tænkte Jomrok, at Friberg kom til Formid. Fri-

berg siger, at han er villig til at gøre et Forsøg, ~~hans navn er~~

~~hans navn er~~ han skal gøre sig ad. Steinvalts siger, at det er hans Hæjs over-

~~hans navn er~~ han skal gøre sig ad. Steinvalts siger, at det er hans Hæjs over-

~~hans navn er~~ han skal gøre sig ad. Steinvalts siger, at det er hans Hæjs over-

X gaar hun til Giduin, ser hundes

forgæmmede Ansigt, ser derefter

overpaa Karen, - sætter sig stille

hæ. Giduinis Sørg hviler som en

sting Skygge over ^{hans lille} Hjem.

Steinvalts Kontor. Friberg sidder. Friberg har ikke mere den

Fribert udenfor Banken.

I Lysethuset. Fribert 52. og Gudrun ind. De sætter sig ved Siden af hinanden. Lydia slutter sit taarevædede Brev, det lyder saaledes: at fortælle Kære Kurt! vil tale til hende om den egentlige Grund til at han maatte br Jeg ved godt, at jeg behandlede dig uretfærdigt sidst du befuldt sig søgte mig, og jeg forstaar da ogsaa godt, at du ikke har svaret konstruer mig paa mine Breve. Men naar jeg nu fortæller dig, at jeg promitter venter at skulle være Moder, saa vil du komme og tilgive mig. ladet sig Ikke sandt?.....

Sidder med et ulykkeligt grublende Udtryk lidt ned Brevet i Haanden. Gaar saa ud for at faa det af Sted.

52a.

Haven udenfor Gartner Aarups Hus. Fribert ind gennem Laagen, træffer Aarup, der betragter ham med harmfulde forundrede Blikke. Fribert afvebner ham dog hurtigt ved at sige, at han har fortrudt sin Adfærd overfor Gudrun og nu er kommen for at gøre det godt igen. Begge ind i

53.

Gartner Aarups Stue. Gudrun, der ogsaa er kommen til at se daarlig og forpint ud, sidder sammen med Moderen og syr. Gartner Aarup kommer ind, ~~med Fribert. Klapper Fribert paa Skulderen og siger til Gudrun, at nu maa hun tage vel imod ham. Han er kommen for at gøre sin Skyld god igen. Gudrun rækker sig. Nu være Blodbølge skyder op i hendes Ansigt. Hun gaar Fribert i Møde glad overrasket. Fribert rækker hende sin Arm og byder hende velkommen tilbage. Hun vidste, at han vilde komme ensang, siger hun tillidsfuldt. Han tager Gudruns Arm og spørger, om de skal gå lidt ned i Haven. Hun samtykker. Begge~~

53. Hand og melde sig til Politiet! Han bliver ganske bestyrtet: Nej, det
ikke, det kan han ikke. Han synes urekkelig i sin Beslutning.

54.

I Lysthuset. Fribert og Gudrun ind. De sætter sig ved Siden
af hinanden. Fribert tager hendes Haand og siger, at han har noget at
fortælle hende. Hun vil tale til hende om den egentlige Grund til at han
maatte bryde med hende. Hun sætter sig til Rette og hører forventnings-
fuldt efter. Fribert giver sig nu til at udvikle den Historie, han har
konstrueret: Børgesen har i sin Tid overtalt ham til at stjæle nogle kom-
promitterende Papirer fra Steinwalt. Bagefter forbrød han, hvad han havde
ladet sig forlede til, følte, at han for alle Tider maatte bære Tyvemær-
ket. I sin Følelse af Skam og Neverdiggelse havde han brudt med Gudrun,
fordi han syntes, hun var for god til en Tyv. Fribert tier. Gudrun sidder
et Øjeblik. Kærligt stryger hun hans Hænder. Saa tager hun hans Hoved
mellen sine Hænder og klapper hans Haar. Fribert, der føler at Slaget
allerede er halvt vundet, lader sit Hoved glide ned mod hendes Skulder.

Dette henføres til 57A.

Kurt Børgeses Ungkarlelighed. Mulatten ~~lukk~~ op for Kurt,
der kommer hjem selskabsklædt og med den høje Hat i Nakken ^{fulgt af 4 unge} pelsindhyldede
unge Damer. Mulatten siger, at der er kommet et Brev. Han aabner det og
læser Lydias klagende Linier. Med et Udtryk af Ubehag kaster han efter
Læsningen Brevet i Kaminen og vender sig derefter mod de to Damer. Disse
kaster deres Pelse og staar nu i kortskortede Varietekostumer à la
"english girl". Mulatten har imidlertid lukket op til Spisestuen, hvor
Bordet staar dækket. Med en Dame under hver Arm begiver Kurt sig derind.
(Maaske vor Selskab her allerede odre i fuld Gang.)

54b.

Fortsættelse af Billede 54. Fribert rejser sig med en beslut-
son Mine. Gudrun betragter ham forskrækket: hvad har han i Sænde? Med
nogle tratsalske Ord (dog ikke for overdrevne) forklarer han, at
han føler at have gjort sin Pligt mod hende. Nu vil han vise sig som

I Lysethuset. Friberg og Gudrun ind. De sætter sig ved siden af hinanden. Friberg tager hendes Haand og siger, at han har noget at fortælle hende. Hun vil tale til hende om den egentlige Grund til at han sætter sig ved hende. Hun sætter sig til Hænde og hører forveftnings-lydt efter. Friberg giver sig nu til at udvikle den Historie, han har konstrueret: Brevne har i sig selv overalt han til at sætte nogle kompromitterende Papirer for Steinvald. Sædvanlig for sig. Siden sætter bare Tyvemar- ladet sig forlede til. Løst, sthan for sig. Siden sætter bare Tyvemar- ket. I sin Følelse af Kæm og Nærværelse havde han skrevet med Gudrun, fordi han syntes, den var for god til en Tyv. Friberg siger. Gudrun sidder et Øjeblik. Kærligt stryger han hans Haand. Saa tager han hans Hoved mellem sine Haender og kigger paa Haar. Friberg, der laaer sig til at

Perse impudens to 572.

Kurt hænges i Kædet. Nulsten er for Kurt. Det kommer paa en anden Maade og ser den høje Hat i Nakkens Følelseslyde unge Damer. Nulsten siger, at der er kommet et Brev. Han sætter det og læser Lydne Kigende Linier. Ved et Udtryk af Ubehag kaster han efter Læseren Brevet i Kædet og vender sig bænket med de to Damer. Disse kaster deres Blikke og står nu i kærtekkende Værelskammer & la "englelige". Nulsten beroligende lokalet og til Spisestuen, hvor

56 A. i Yderkontoret. Brev af Silkealder
Hjælp Gudrun er der ogsaa. Hun
og 2 Kontoriater gaar med ind

en Mand og melde sig til Politiet! Han bliver ganske bestyrtet: Nej, det
maa han ikke, det maa han ikke. Han synes urokkelig i sin Beslutning.
Med graadkvart Stemme spørger hun ham om der da slet ikke er anden Udvej?
Et svagt trianderende Smil spiller om hans Læber, og han svarer: jo, der
er endnu en Udvej. Hvis han kunde give Steinwalt Papirerne tilbage, før
Brenge havde naaet at gøre Brug af dem, vilde der jo ingen Skade være
sket, men han kan ikke selv skaffe de Papirer. Hvis Gudrun vilde hjælpe
ham, var det en anden Sag. Hun spørger ham, hvorledes hun kunde være ham
til Nytte. Han forklarer hende det. Efter nogen Betænkning indvilger hun,
hvorefter han hurtigt tager Afsked. Inden han gaar, stryger han hende
kærtegnende over Haaret, som bed han paa Forhaanden om Tilgivelse for den
Genenthed, han har i Sinde at begaa. Hun bliver tilbage, vinker for sid-
ste Gang til ham. Bliver staaende et Øjeblik hovedrystende: hvorledes
mon dette skal ende!

54

Næste Dag paa Kontoret. Fribert sidder ved sin Pult, er kende-
lig nervøs. Gudrun kommer forbi, giver ham ^{Gjenselig og Korrekt et} Stenograf-Noter. ^{Hendes rolige}
skal ind til Chefen. Da hun er ^{gaaet} rejser han sig, og følger
etter. ^{lige som samler sig og gaar ind i}

55

Brenge's Kontor. ~~Gudrun ind, sætter sig ved Bordet. Brenge be-~~
~~gynner hende. Et Øjeblik efter Fribert ind, beder om at tale med~~
Chefen. Pengeskabet staar aabent. Man ser den gule Konvolut. Brenge ser
forbavset paa Fribert. Fribert siger forlegen, at det er noget meget
vigtigt. ~~Brenge beder om et Øjeblik. Han rejser sig. Fri-~~
bert har stillet sig bag ved Brenge's Stol, saaledes at han staar lige
ved Pengeskabet. ^{Maximilenerer han at han følger og syg og}
^{beder om tilladelse at gaa hen, pludselig styrker han}
Fribert benytter Øjeblikket til lyn-
^{an med et Skrig.}

57

snart at tage den gule Konvolut og stikker den i en indvendig Lomme.
Han vender sig om og beder han om ^{tilbage med de 3 andre.}
~~Tager en kasse og gaar ud.~~

De bærer i Forening ^{Fribert} hen paa en Sofa. Han faar Vand, slaar Øjnene op. Fribert ryster over hele Kroppen, ^{idk han mædler Gudrun's Blik.} Brengte trøster ham med, at det vist ikke er saa slemt. ~~Gudrun ser paa ham og siger:~~ god igen. Brengte siger til Fribert:

De maa hellere ^{gaa} følge Deres ^{ud af} Fribert's hjen, ^{ud af} Fribert. Kom saa op til mig bag efter.

Fribert takker, følger ^{ud af} Gudrun ^{af} de 2 Kantorieter. ^{57. I} aldrig har elsket andre og ^{idk han mædler Gudrun's Blik.} han. Han kigger hen paa Lydia.

Over Lydi Udenfor Banken. Fribert kommer ud, ~~ser sig omkring~~ ^{skjuler} sig hen til Steinwalt, ~~han ser paa hende og siger:~~

~~Stille og ser efter hende. Hun ser paa ham, og han ser ikke er fuldt~~

~~erlig overfor hende.~~
57 B. Steinwalts Kantor. Fribert ind, oplever Konvolutterne ^{Jour Pengene o.s.v.} 58. Der gaar et Drag over hans Ansigt som ^{Lydi's Stue. Hun sidder og er bedrøvet, da Fribert meldes.} ~~hendes~~ ^{hurty ind, stormende og oprømt.}

Fribert ind. ~~Hun ser paa ham og siger:~~ Hun spørger, hvorfor hun ikke har set ham saa længe. Han skjuler Ansigtet i sine Hænder, og siger at han har forsøgt at glemme hende. Men det var han ikke muligt.

De er alt for mig, Lydia. Jeg kannikke leve uden Dem! Men jeg finder ogsaa Dem syg og bedrøvet. Betro Dem til mig. Sig mig, hvad der tynger Dem. Jeg er Deres Ven ^{nu er jeg mig!}

Hun vil intet sige. Men han trænger ind paa hende. Hun begynder at græde. Han bliver aldeles ulykkelig, falder paa Kns for hende, karteregner hendes Hænder, besverger hende at fortælle ham alt. Hun ser op og siger endelig:

De skal vide, at jeg har været en Mands Elskerinde, og at han har forladt mig nu... da jeg mere end nogensinde har Brug for hans Støtte!

Fribert ^{stavn som lammet} springer op, stirrer paa hende, lanslaet. Saa ^{ser} udlyder han: ~~Kurt bet~~ Denne Mand er Kurt... Kurt Brengte. Men jeg - vil hævne Deres Ære. Jeg vil tvinge ham til at ægte Dem!

Hun ryster bedrøvet paa Hovedet. Hun har ladet sig friste af denne Mands

Rigdom, blende af hans kostbare Gaver. Og nu faar hun Straf for sin Let-
sindighed. Hun drager Fribert ned for sine Fødder og spørger, om han kan
tilgæve at hun i sin Tid kastede Vrag paa ham. I glødende Ord forsikrer
han hende, at han elsker hende lige højt, *og under alle Betingelser*
~~og at hun vil gøre ham lykkel-~~
~~uu~~ for hele Livet, ~~hvis hun vil tilstå, at det er hun som elsker og ikke~~

Kurt, Hun ser ham et Øjeblik dybt dybt i Øjnene. Et godt og kærligt
Smil oplyser hendes Ansigt. Og hun bøjer sig over ham og siger, at hun
aldrig har elsket andre og kun elsker ham. Hun kysser ham paa Munden.
Over Lydias Person og Vesen maa der i Slutningen af dette Billede være et
Skær af jomfruelig Ueberørthed og Ynde. Fribert rejser sig lykkelig i sin
Sorg. Han vil nu gaa til Kurt. Han er allerede henne ved Børen, da hun
kalder ham tilbage og giver ham en Pakke Breve.

-Hvis han skulde negte at være Fader til det Barn, jeg bærer
Øjeblik og under mit Hjerte, saa vis han disse Breve. Og naar De har
truffet ham, saa kom hen til mig paa Teatret!

Han lover det. Kysses hendes Haand til Afsked og gaar.

59.
Apple Kurt i sin elegante Salon, Mulatten nelder Fribert. Kurt rejser
sig fra en Divan, hvor han ligger og ryger, gaar den indtrædende i Møde.
Ser forbavset paa hans mørke Udseende. Beder ham tage Plads. Fribert
gaar lige til Sagen. Siger, han kommer fra Lydia. Kurt lader sig ikke
mærke med noget, men beder han med en Haandbevægelse tage Plads. Fribert
begynder nu at spørge Kurt, hvorfor han ikke har svaret paa Lydias Breve.
Kurt trækker paa Skuldrene. Fribert springer op:

-Skal jeg sige Dem: hvorfor? Fordi De frygtede for at give noget
Bevis fra Dem. De som den lumpe Fyr De er har i Sinde at und-
drage Dem Deres Forpligtelser som Mand af Ære. Men det skal
ikke lykkes Dem, thi her er tilstrækkelige Beviser.

Kurt betragter overlegent sin Modstander, benægter derefter derefter rent
æxæx ud, at Brevene indeholder Beviser af nogen Verdi. Ivrig giver Fri-
bert sig til at pakke Brevene op. Kurt bøjer sig over ham som for at

Forsættelse af 6/10

Faderen og Moderen skubber en
Veninde af hende ind af døren: "Sig det
saa". Veninden taler til hende og viser hende
2 Theaterbilleter; - Gudrun svarer "Nej".
Veninden siger - støttet af Forældrene -
"Jamen tank ellers er Premierer, og Lydia Ervba
optroder for første Gang i Ilddaalen".
Man ser at Gudrun tænker "Det er
hende", - saa er hun der ogsaa: -
"hvis hun lader sig overtale. Forældre
glade og lykkelige; tænker. Nu er hun over det

løse ned, men pludselig griber han hele Bunken af Breve og kaster dem ind i Kaminen. Vender sig derefter med et haanligt Grin mod Fribert: saa nu er Beviserne brændt! Med et forstaaer Fribert Kurts List. Opfyldt af et sandt Raseri styrter han sig mod Kurt, der pludselig bliver angst og viger. Men Fribert er ude af sig selv, ~~griber Kurt~~ *griber Kammislampen* ~~og kaster den ned i Kaminen.~~ *og kaster den ned i Kaminen.*

og kaster den ned i Kaminen. Det bliver mørkt, kun skæret fra Kammisen oplyser Kurt, blodig ansigt, som Fribert (59A.) bjer sig ned over og ser er død.

Lydia i sit Paaklædningsverølse paa Teatret. Er onkledt til "Ilddansen", gaar urolig frem og tilbage, gaar hyppigt til Døren for at høre, om Fribert ikke kommer.

61. *lyder sig stille ud*
Hvorfor Entredøren i Kurts Lejlighed. Fribert ~~er~~ *staar et* øjeblik og lytter, ~~stikker Revolveren i Lommen, styrtet af Sted~~ *stiller Entrédøren op.*

61a. Gudrun i sit Hjen. Sidder og syr. Ser ofte op fra Sytøjet til Uret: ~~hvorfor han dog ikke kommer? Han lovede, jonat komme. En forunder-~~ ~~lig Anelse bemærkede: kan det tænkes, at han har været~~ ~~stuvet i Sengen? Hun læser Avisen og tager den anden Beskæftigelse en~~ ~~Avis, der ligger paa Bordet. Hendes Blik falder paa en Notits om, at det~~ ~~er i Aften Frik. Lydia forbereder sig paa "Ilddansen" Gudrun ser op~~ ~~fra Avisen. Hvis det er sandt, saa er det en bog hendes er rigtig,~~ ~~saa saa Fribert utvivlsomt være i Teatret i Aften. Hun tager en Beslutning~~ ~~og rejser sig, synger et Stykke og vender sig af Sted.~~

62. Fortsættelse af 60. Lydia mere og mere nervøs. Endelig kommer Fribert, *lykkelig* Hun ser straks paa ham, at der er sket noget usædvanligt. Hun spørger ham angst, hvad der er sket. Han svarer roligt: Blot det, at jeg har vernet din Ere. Han vil ^{de} unddrage sig sine Pligter overfor dig. Jeg ~~skød~~ *dræbt* han ned som den øreløse Pjalt,

lase ned, men pibdelig grider han hele Bunken af Breve og Kaster dem ind i Kaminen. Vender sig deretter ned et haanligt Grin mod Fribergt: saa knalder nu et Bevissteme brændt Ned et forrest Fribergt Korte List. Optykt af et saadt Raast aftrykt han sig mod Korte, der pibdelig bliver angst og viger. Men Fribergt er ude af sig selv, ~~Anden Pave...~~

~~og Korte ser Korte Lande. Det bliver angret kan 2 Korte~~
Kommunen oplyses 50. Men sig ved over og der er lidt.
Lydis i sit Beskedningssvarlase pas Testet. Er omkladt til
"Ildgansen", Gaar utrolig frem og tilbage, Gaar hypoptil til Døren for at
høre, om Fribergt ikke kommer.

~~Stedlig og Iutter, saaledes som ved et Løst, og det er~~
Stedlig og Iutter, saaledes som ved et Løst, og det er
Stedlig og Iutter, saaledes som ved et Løst, og det er

~~at i Alter... i Avisen... og det er...~~
at i Alter... i Avisen... og det er...
at i Alter... i Avisen... og det er...

~~at i Alter... i Avisen... og det er...~~
at i Alter... i Avisen... og det er...
at i Alter... i Avisen... og det er...

~~at i Alter... i Avisen... og det er...~~
at i Alter... i Avisen... og det er...
at i Alter... i Avisen... og det er...

han var!

63.
Lydia bliver først forferdet. Skjuler Ansigtet i sine Hænder. Fribert
står taalmodigt og venter. Gaar endelig hen til hende og rører blidt
hendes Arm, spørger, hvorfor hun græder. Saa rækker hun ham begge sine
Hænder og siger:

Lydia begy - Jeg græder, fordi jeg har styrtet dig, som jeg elsker, i
Ulykke.

63.
Men Fribert, der bliver lykkelig ved hendes Ord, tager hende i sine Arme
og kysser hende. Han fortryder ikke, hvad han har gjort. Han har ikke
kunnet handle anderledes. I det samme kommer Paaklædersken ind og helder,
at det er Tid at komme ned paa Scenen. Lydia siger først, at hun ikke vil
danse, Konen bestyrtet. Fribert beder hende om at danse for sidste Gang
for Ham. Godt, siger hun, saa vil hun danse - for hans Skyld. Siger til
Konen, at hun kommer straks. Konen ud. Fribert trykker hende endnu engang
i sine Arme, siger, at de jo nu snart maa skilles. Naar Forestillingen
er forbi, maa han overgive sig i Rættens Hænder. Hun stirrer forferdet paa
ham. Den Tanke har hun ikke gennemtænkt. Han maa flygte! Men han ryster
bedrøvet paa Hovedet. Det nytter ikk! - Konen kommer ind igen. Lydia
maa komme! - Lydia stirrer frem for sig, betaget af sin Lidenskab. Hun er
blevet grebet af en vanvittig Ide. Hun kaster sig for sidste Gang om Hal-
sen paa Fribert og kysser ham vildt. Beder ham saa gaa ned i hendes Loge,
saa vil hun danse for ham ..... for ham alene. Har han før tvivlet om
hendes Kærlighed, skal hun i Aften give ham Beviset! Hun ud. Han stirrer
forvirret efter hende. Hvad mener hun. Paaklædersken kommer nu til Syne.
Hun vil vise ham Vej til Lydias Lege. Begge ud.

62a.

Sammen med Vænder.

Ved Teatrets Indgang. Gudrun kommer, ~~ikke Billet~~. Alt ud-
solgt. Hun beslutter at stille sig op og vente til Forestillingen er for-

~~bi.~~ *De gaar begge ind.*

63.

han var!
Lydia bliver først forlovet. Skjuler Andet i sine Hænder. Frihed
stær tselmodigt og venter. Gær endelig hun til hende og rører blidt
hendes Ansigt, spænder, hvortor hun græder. Saa rækker hun ham begge sine
Hænder og siger:
-Jeg græder, fordi jeg har atyret dig; som jeg elsker, i

Ulykke.

Men Frihed, der bliver lykkelig ved hendes Ord, tager hende i sine Arme
og kysser hende. Men fortryder ikke, hvad han har gjort. Han har ikke
kunnet handle anderledes. I det samme kommer Paskedanseren ind og sætter
af det er Tid at komme ned på Scenen. Lydia siger først, at hun ikke vil
gaae, Kommer bestyret. Frihed beder hende om at gaae for sidste Gang
for Han. Godt, siger hun, saa vil hun gaae - for hans Skyld. Siger til
Konen, at hun kommer straks. Konen ud. Frihed trykker hende endnu engang
i sine Arme, siger, at de jo nu snart gaae skilles. Nær Boretilliden
er forbi, saa han overgive sig i Rettens Hænder. Hun stirrer forlovet på
ham. Den Tanke har hun ikke gennemtanke. Han saa tygte. Men han ryster
bedrovet på Hovedet. Det nyter ikke! - Konen kommer ind igen. Lydia
saa konen - Lydia stirrer over sig, sætter sig sin Lidenskab. Han er
blevet trodet at en vanvittig. Han kaster sig for sidste Gang om Hal-
sen på Frihed og kysser ham vilde. Beder ham saa ses ned i hendes Løse,
saa vil hun gaae for ham..... for han søene. Har han saa tvivlet om
hendes Kærlighed, skal hun i Alen give ham Høitid! Hun ud. Han stirrer
forvirret efter hende. Hvad mener hun. Paskedanseren kommer nu til Synet.
Hun vil vides har Vel til Lydias Løse. Begge ud.

622.

Handwritten signature

Ved Teatrets Indgang. Gudrun kommer, Gudrun kommer, Gudrun kommer. Alt ud-
solgt. Hun kommer og sætter sig på den anden Side af den for-
de paa begge sider.
63.

63.

Fribert kommer ind i Gitterlogen, tager Plads.

72. *63A. Gidrun & Reminder ind paa den Plads i Parken.*
64.

Gennem Gitteret fra Friberts Plads ser man Tæppet gaa op og Lydia begynde sin Dans. I Baggrunden af Scenen flammer et Baalet.

Svar. Ved en Kvættanstrømpel 65. Jakes det hvide, at trænge sig ind i et Hul i Fribert i sin Loge. Følger Dansen i samme Rus, som hal altid ser Lydia.

65/ *Gidrun opdager Fribert.*
66.

Iler bort Lydia paa Scenen, nærmer sig Baalet.

67.

Fribert i Logen. Sejer sig angstelig frem. Kommer til at tænke paa hendes gaadefulde Ord. Rejser sig. Skulde hun have i Sindet at? - Han tør ikke tænke Tanken ud.

76.

68. Jakes det hvide, at trænge sig ind i et Hul i Fribert i sin Loge. Følger Dansen i samme Rus, som hal altid ser Lydia helt henne ved Baalet. Ilden griber fat i hendes Klæder,

69. Jeg mig tilgive mig alt det onde, jeg har Friberts Loge. Han smækker Gitterdørerne op og styrter ud springer ned. Han løber mod hendes. Hun lukker øjnene og er død.

Han rejser sig, han er bleven varvittig. Han springer ud over Tæppet

70.

Orkesterpladsen. Fribert springer derned. Jerntæppet gaar i det samme ned lige foran ham. Han slaar sine knyttede Næver tilblods mod Tæppet. Da det ikke nytter, springer han over Rampen ud i Orkestret for ad denne Vej at naa Scenen.

71.

Tilskuerspladsen. Panik. Folk styrter af Sted over Bænkerækkerne. De forreste Rækker allerede tomme. Men over Friberts lig.

Tribert kommer ind i Gitterloven, læser Plads.
E.S.A. Fjeldstrøm & Kjøbenhavn med fra den første
64.

Gannes Gitteret fra Triberts Plads ser man Tappet Gas op og
Lydia begynder sin Dens. I Baggrunden af Gannes Plads er et Basi.

Tribert i sin Løge. Følger Gansen i samme Raa, som Hal altid

65. Fjeldstrøm op Løge Fjeldstrøm
66.

Lydia paa Soenen, nærmer sig Basi.

Tribert i Løgen. Baser sig engstelig frem. Kommer til at tænke
paa hendes Gædtefulde Ord. Høsten sig. Skulde hun have i Ginde etc? - Han
tar ikke tænke Tanken ud.

Lydia skal hende ved Basi. Baser Triber for i hendes Kinder.

Triberts Løge. Han ønsker Gitterbeterne op og sætter ud

springer ned.

Orkestret. Tribert springer derned. Jernstapet Gas i
det samme tid. Han står sine Kuffete Haver tilblods og
Tappet. De det ikke myster, springer han over Hænder ud i Orkestret for
ad denne Vej at ses Soenen.

De første Baser allerede kom.
Tilskuerpladsen. Panik. Folk styrtet af Sted over Bankerne.

72.

Fribert op ad en snæver Trappe, der er fyldt med Røg.

72 a.) Gudrun's Minde nedad en Trappe .
73.

Indgangen til Teatret. Folkesvømmen stormer ud fra Teatret.

Gudrun presses op i en Kægg. Hun spørger, hvad der er sket og får Svar. Ved en Kraftanstrengelse lykkes det hende, at trænge sig ind i et Hul i den frentrengende Mængde.

74.

Scenen. Fribert styrter frem, finder den bevidstløse Lydia.

Her bort med hende i sine Arne.

75.

Udvendig Jerntrappe i Teatret. Fribert kommer ned Lydia i sine Arne. Det brænder alle Vegne undec hen, saa han saa gaa op ad.

76.

Paa Taget. Fribert lægger varsomt Lydia ned. Hun slaar et Øjeblik Øjnene op, hvisker, da han bøjer sig over hende:

"Inden jeg dør, beder jeg dig tilgive mig alt det onde, jeg har forvoldt dig."

Han trykker sine Læber mod hendes. Hun lukker atter Øjnene og er død.

Han rejser sig, han er bleven vanvittig. Han springer ud over Taggesinse

77.

Gadebillede. Man ser Gudrun storme frem for at komme op til Bagsiden af Teatret.

78.

Ved Bagsiden af Teatret. Omgivet af en talrig Klynge Nysgerri er Brændfolk beskæftiget med at lægge Liget af Fribert i en Pressenings Gudrun trænger sig frem, falder sammen over Friberts Lig.

.....

Lydia

2.

er den ved at overfløje Brenges der dog ikke hører til de smaa."

Bogholderen rækker Avisen tilbage med en erbedig smigrende Bemærkning til Chefen. Chefen nikker og Siger: Tiden er nu kommen, da jeg kan tilbyde Brenges Kompagniskab: Og gaar han ikke ind paa mit Forslag, tvinger han jeg ham. Jeg er mægtig nok til det nu! Han rejser sig straks for at gaa hen til Brenges, tager sit Tøj gaar.

2. Stort Banklokale hos Alexis Brenges.

Paakl.

Pers. Rekv:

*Her spørger Raskende Lanny
om hun vil med til
Theater.*

Til venstre en Skranke. Til højre Pulte. Ved en af disse Brenges Førstefuldmægtig, Karl Fribert. Kontoret bærer - i Modsætning til Steinwalts, der er moderne og elegant udstyret - et umiskendeligt Præg af Ælde, men ogsaa af Soliditet. Steinwalt træder ind, hen til Skranken. Fribert bliver øjensynlig lidt forbavset, rejser sig og gaar hen til Skranken. Steinwalt ønsker at tale med Chefen. Fribert gaar ind til Chefen, vender strax efter tilbage, viser Steinwalt Vej ind i *FOR Raskende Lanny Petersen*

3. Brenges Privatkontor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Samme Præg af Ælde og Soliditet. Steinwalt ind. Brenges rejser sig og gaar ham i Møde. Tager høfligt, men koldt imod ham. Beder ham tage Plads. Den *Fribert* unge Bankmand, der har vist Steinwalt ind, forsvinder. Steinwalt fremfører sit Ærinde. Han siger, at han nu har oparbejdet sin Forretning til samme Højde som Brenges. Han er kommen for at foreslaa ham, at de gaar i Kompagniskab. De vil da ganske beherske Markedet og vil være i Stand til at tjene enormt. Brenges ser forbavset paa ham. Saa ryster han paa Hovedet. Det vil han ikke. Steinwalt

10 Assistenten.

2 gl. Binde

Graben 10 Damm

20 Heuer

Pfeiler der Kanabe
hülle Kunst.

bliver overrasket. Det havde han ikke ventet. Han paatager sig en haanlig Mine og siger: at det skal Brenges dog betænke sig paa to Gange at sige Nej til til ham. Men Brenges er ubøjelig. Han vil ikke. Da siger Steinwalt: "Hvis De ikke vil, bliver det værst for dem selv. Jeg er meget stærkere, end de tror. Og De skal faa min Magt at føle. Vil De ikke samarbejde, saa bliver det Krig, Krig paa Kniven, mærk Dem vel det!"

Han rejser sig for at gaa med denne Trusel. Men Brenges træder tæt hen til ham, ser stift paa ham og siger: De glemmer vist, at jeg fra den Tid, De endnu var i min Forretning, har Beviser imod Dem, som kunde blive skæbnesvanger for Dem! Ved nærmere Eftertanke husker De maaske et Par falske Vexler."

Kampen.

Med disse Ord gaar Brenges hen og lukker sit Pengeskab op og tager en gammel, gulnet Konvolut frem og viser Steinwalt den. Med Steinwalt foregaar der er komplet Forvandling. Han bliver gusten i Ansigtet. Han havde glemt de falske Vexler, eller han troede ikke de eksisterede mere. Han knytter Hænderne i afmægtig Vrede over, at hans Plan saa skændig er gaaet i Lyset, staar lidt og ser hadefuldt paa Brenges, der ganske roligt betragter ham. Saa erkender han for sig selv, at Slaget er tabt. Han hilser brat og gaar. Brenges staar lidt og ser efter ham, saa stryger han sig med Haanden over Panden og sætter sig ved sit Skrivebord, efter at have lagt Konvolutten ind i Pengeskabet og laaset det.

4. Forkontoret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Steinwalt kommer fra højre Baggrund, modtages af samme unge Mand som før. Følges til Skranken, forsvinder.

5. Fortsættelse af 3.

Paakl.

*Psilander.
Rabekind.
Kammer med.
Er min Fader taler med Po.*

bliver overrakt. Det første han ikke ønsker. Han ønsker sig en
hanslig Mine og siger: at det skal bringe dog hende sig om en
Gangs af sigt Net til ham. Men bringe er ubestemt. Han vil ikke
De siger Steinwilt: "Hvis De ikke vil, bliver det værre for dem selv.
Jeg er meget stærkere, end de tror. Og De skal læse mit Hæft af Læse.
Vil De ikke samarbejde, saa bliver det Krig, Krig har Kaiver, mark
Dem vel det!"

Han rejser sig for at gaa med denne Frase. Men bringe træder for
han til ham, ser stift på ham og siger: De glæmmer vist, at jeg ikke
den Tid, De ender var i sin Forsætning, har bestemt ind i mig

Er det ikke nok?

Med disse Ord gik han frem og læste sit Pensum op og læste
en Gennem, gik ind Konvolut læse og læste Steinwilt. Han blev
forogaa det er komplet Forsættling. Han bliver Guden i sig selv.
Han havde Givet de sidste Værdier, eller han troede ikke de eksisterede
mere. Han kaster Hænderne i Almagtig Yrde over, at hans Plan saa
skandig er gaaet i Lyset, atter lidt og ser hdelvildt på bringe.
der ganske roligt betragter hansa erkender han for sig selv, at
Givet er Givet. Men hans brud og Gaar. Bringe atter lidt og ser
eller han, saa stygger han sig med Haanden over Panden og sætter sig
ved sit Skrivebord, eller at have fast Konvoluten ind i Pensumkabet

og læser det
Læsefortælling
Pensum
Pensum

Robertson

Steinwilt kommer fra det første Bogen, modtages at samme unge Mand
som for. Bogen til Strøman, forvildet.
Læsefortælling af S.
Pensum

Paakl.Pers. Rekv:*Brenge aperiuet*

Fra Der i Baggrunden ser man en ung Mand stikke Hovedet ind. Da han ser, at Brenge er alene, kommer han helt ind. Det er Brenges Søn Kurt, en ung blaseret Levemand af ganske kønt, men ikke blødtagtigt Ydre. Den strenge alvorlige Brenges Ansigt lyser op, da han ser Sønnen, der er den eneste, Brenge er svag overfor. Han kan ikke nægte ham noget. Kurt bruger da ogsaa Penge i ubegrænset Mængde uden at bekymre sig om, hvor de kommer fra. Ogsaa denne Gang er det Penge, det gælder. Kurt kommer derfor elskværdigt hen og sætter sig til at passiare med den Gamle. Siger ligesom en passant, at han skal bruge 1000 Kr. ekstra. Dem kan han vel nok faa? Brenge prøver paa at se streng ud og forbeholde ham at han maa klare sig med de rigelige Midler, der er stillet til hans Disposition. Men Kurt sukker komisk bekymret og erklærer, at det er saa dyrt at leve. Brenge tager da halvt smilende, halvt sukkende Papir og Pen og skriver en Anvisning, som han rækker Sønnen med de Ord: Der har Du en Anvisning paa 5000 Kr., som Du kan have hos Fribert, bed ham saa med det samme komme op til mig. Jeg vil gerne tale med ham. Kurt lover det. Takker for Anvisningen, rejser sig og gaar ud i

6. Forreste Banklokale,Paakl.Pers. Rekv:*Kurt*

hvor han hos ~~Fribert~~ hæver den anviste Sum. Han og Fribert hilser paa hinanden som gamle Bekendte. Fribert er en ung Mand omtrent paa Kurts Alder, men med et meget alvorligt og energisk Ydre. Man ser, at han er vant til at arbejde, og at han gaar samvittighedsfuldt op i sit Arbejde. Man sporer ogsaa hos ham en vis Foragt for Dagdriveren Kurt, hvem han dog omgaas med en vis Ræxægt Venskabelighed for

Fra det i begyndelsen som man en dag fandt stikken hovedet ind.
han var, at bringe en stene, kommer han helt ind. Det er bringes
en hurt, en ung blaseret levemand at ganske kendt, men ikke blid-
etligt i det. Den strenge alvorlige borgen ansigt lyser op, da han
ser bennen, der er den eneste, bringe en avsg overfor. Han kan ikke
nagte han noget. Hurt prøver da ogsaa fange i ubegribeligt mangde
uden at bekymre sig om, hvor de kommer fra. Ogsaa denne gang er det
fange, andet end hurt, hurt kommer gentor elakvendigt hen og sætter sig
til at snakke med den gamle. Siger ligesom en passent, at han skal
bruge 1000 Kr. hurt. Den kan han vel nok last bringe pæver man
at nu stang ud og forbeholdt hen at han kan klatre sig ned de til-
gænge stikker, der er alligevel til hans disposition. Men hurt sukker
komme bekymret og erkjender, at det er nok dyrt at leve. Hver gang
de bliver smilende, halvt anerkende borte og hen og skrives en anden
ting, som han nokker bennen med de gode, der har en anden
han 2000 Kr., hastig kan have den fælde ind han var det samme
komme og til sig. Der vil gerne tale med han. Hurt lover det.
fakter for anlæggen, sætter sig og gear ud i

Indet om
P. P. P.

at han er vant til at arbejde, og at han gear samvittighedsfuldt op
i sit arbejde. Han sporer ogsaa hos sig en vis frygt for dagens
hurt, hvor han dog ogsaa med en vis hæstigt Venkædelighed for

Faderens Skyld. Da Kurt har faaet Pengene og vekslet Ord med Fribert, slentrer han videre. Fribert bøjer sig over sit Arbejde. Kurt vender om, kommer i Tanker om, at han skulde bede Fribert komme ind til Faderen. Fribert rejser sig strax og gaar op i

Chafens Kontor.

Plads.

Paps. Rekvi.

Chafen sidder over nogle Papirer. Ser hastigt op, da Fribert kommer ind. Beder ham med en Haandbevægelse tage Plads. Gør sig færdig med Papirerne, vender sig til Fribert, siger saa: De saa, Steinwalt var her. *Han tilbød mig Kompagniskab eller* ~~han lovede mig~~ Krig paa Kniven. Jeg har ganske vidst Beviser, der kan bringe ham i Tugthuset, men jeg holder mest af den ærlige Konkurrence.....

Brenge rejser sig og gaar en Gang frem og tilbage paa Gulvet, medens han bakker ivrigt paa sin Cigar. Saa standser han foran Fribert og udvikler for denne, hvorledes han i første Omgang har tænkt sig at ramme Steinwalt. Konkurrenten paatænker at oprette en Filial i Hamburg. Det er af Vigtighed her at komme Steinwalt i Børkøbet. Brenge vil derfor i al Hemmelighed starte en Hamburger-Filial. Selv tør han ikke røse derned, thi det vil vække Opmærksomhed og alarmere Steinwalt, men han vil ikkæ foreslaa Fribert dette ærefulde Hverv.- Fribert bliver glad smigret men alligevel noget betænkelig ved den vanskelige Oprøve. Brenge, der ser det, beroliger ham, men giver ham samtidig Betænkningstid til næste Dag. Fribert lover at bringe Svar, naar han har gennemtænkt Sagen. Brenge trykker hjerteligt hans Haand. Fribert gaar.

Fribert kommer ud i sit eget Kontor.

Plads.

Paps. Rekvi.

svær. hvis H.S. eller skulde kunne skal de hilse sig ham.
at B ikke ønsker at tale med ham

10 Tilskeure

Fjälde Kroatian. Grene. 10 Damer.
10 Damer. 10 Bän. Schwertjire
Fris Walbaum.

Han ser glad ud efter Samtalen med Chefen. Han ser glad ud efter Samtalen med Chefen, beslutter at gaa ind og fortælle sin Forlovede derom. Ud.

9. I Stenografernes Kontor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Stavns spørger sig selv om han rejste.
han
Inden Aarup.

hvor der sidder flere unge Piger og skriver paa Maskine. Fri-
 bert gaar hen til en af dem, en køn, lyshaaret, frisk, noget land-
 ligt Udseende ung Pige, Gudrun Aarup. Hun ser glad op, da han kommer
 hen til hende. Han fortæller hende, hvad Chefen har tilbudt ham. Hun
 bliver glad paa hans Vegne. Hun vil gaa øgen, men han kalder ham til
 bage og foreslaar, at de skal fejre Begivenheden ved at gaa i Te-
 atret om Aftenen. Han gaar ind paa det, spørger, hvad hun vil se.
 Hun tager en Avis og viser ham en Notits. Der er et Billede af en
 smuk ung Pige, Frk Lydia Erzbach. Der staar: Vi bringer herdet Bil-
 lede af den smukke Danserinde, Frk Lydia Erzbach, af hvis Debut i
 "Landsbypigen" man venter sig saa meget. Fribert er interesseret og
 bemærker, at det ser ud til at være en ualmindelig smuk ~~Dam~~. Lover
 at tage Billetter. De aftaler at mødes udenfor Teatret. Fribert bor

10. Samme Aften i Teatret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Parterret, hvor Fribert og Gudrun kommer ind og sætter sig.
 De begynder forventningsfulde at kigge i Programmet.

11. Scenen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Tæppet op. Begynder med et Kor af landlige ~~Bønder~~ Danse af Bøn-
 derpiger. Derefter kommer Frk Lydia Erzbach ind. Hun er en Aaben-

an var glad ud efter Bente med Golen. Han var glad ud efter
Bente med Golen, bestitter at gas ind og fortælle sin Fortovende

atom. 05.

Handwritten signature: Bente med Golen

Hvor der sidder flere unge piger og skriver på Maskine. Pr.
rt gear han til en al dem, en ker, lyshåret, trink, noget land-
ligt Udsende ung Pige, Gørrun Aarup. Hun var glad op, da han kommer
den til hende. Han fortæller hende, hvad Golen har skrevet om ham. Hun
bliver glad på hans Vegne. Han vil gas igen, men han kalder ham til
bage og fortæller, at de skal fejre Bente med Golen ved at gas i for-
stret om Aftenen. Han gear ind på det, spørger, hvad hun vil se.
Han tager en Avise og viser ham en Notis. Der er et Billede af en
mand og Pige, Frk Lydia Frøbech. Der står: Vi bringer hermed Bil-
lede af den søde Datterinde, Frk Lydia Frøbech, af hvis Debut i
"Landsbyen" man ventet sig saa meget. Frøbert er interesseret og
bemærker, at det var ud til at være en ualmindelig sød Dame. Lever
at tage Billede. De bliver at gæde udenfor Teatret. Frøbert bor

Frøbert med Golen i Teatret.

Frøbert.

Frøbert.

Partener, hvor Frøbert og Gørrun kommer ind og sætter sig.
De begynder fortælle om de to i Programmet.

Frøbert.

Frøbert.

Frøbert.

Tappet op. Begynder med at kor at læse om Gørrun. Gørrun er en
herligere. Deretter kommer Frk Lydia Frøbech ind. Hun er en sød

baring af Skønhed og Ydre. Mærk, sydlig Skønhed. Naturlig i sine
Bævegeiser. smuk og spenstig. Hun danser.

12. Parterret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Folk sidder i aandeløs ~~Spænding~~ Beundring. Man ser i Nærfoto=
grafi de Ydrepladser hvor Fribert og Gudrun sidder. Fribert har
bøjet sig lidt frem, sidder med opspilede Øjne og aaben Mund, man ser
han er langt borte. Gudrun lægger blidt sin Haand paa hans Arm,
men han trækker utaalmodigt Armen til sig.

13. Fortsettelse. af 11.

Paakl.

Pers. Rekv:

Lydia slutter sin Dans, nejer ud mod Publikum.

Toppet faldt

14. Parterret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Spændingen his Publikum udløses i langvarrigt, larmende Bifald.
Fribert sidder i samme Stilling som før. Han deltager ikke i Ap=
plausen. Han er aldeles betaget.

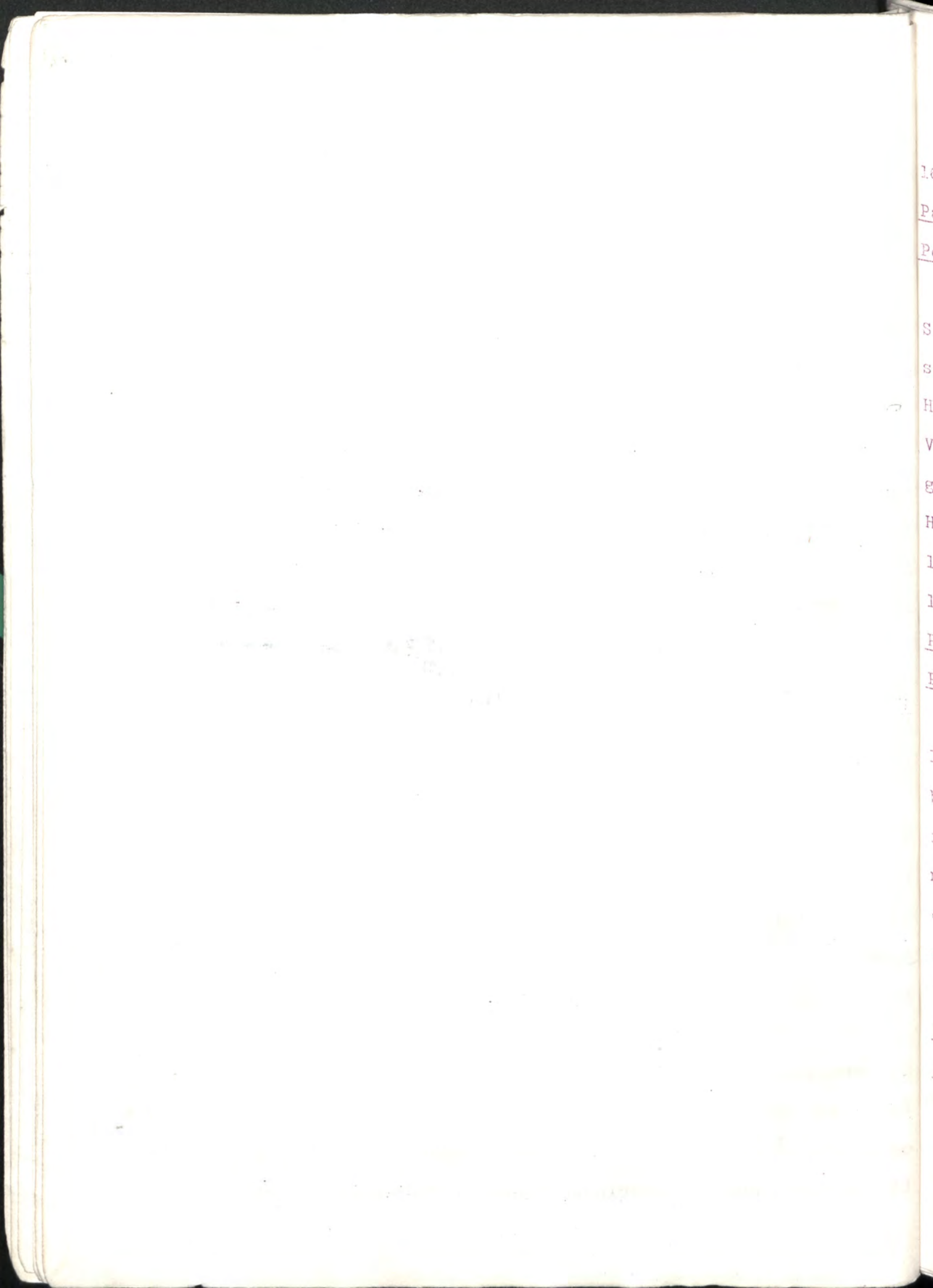
Efter Forestillingen.

15. Udenfor Teatret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert og Gudrun kommer ud. Hun er oprømt, han adspredt.
Han standser og spørger, om hun er ked af at gaa alene Hjem. Han
føler sig ikke helt vel til Pas. Hun bekymret. Han ryster paa Hovedet
og siger, at det er ikke noget der betyder noget. Følger hende hen
til en Vogn, som han anbringer hende i. Vognen kører. Han gaar.

16

Pa

Pe

S

s

H

V

E

H

L

L

E

E

L

N

S

L

C

S

L

C

16. Bagsiden af Teatret.Paakl.Pers. Rekv:

Personaløts Udgang. Fribert kommer, stiller sig hen ved en Side, saaledes at han, -selv uset - kan se dem, der kommer ud. Idet samme kører en flot Selvejerbil op, og ud stiger - Kurt Brengel. Han venter kun et Øjeblik. Saa kommer Lydia ud fra Teatret. Kurt viser Vej til Automobilet, men Lydia siger, at hun vil helst gaa. Hun trænger til noget frisk Luft. Forøvrigt vil hun ingen Steder hen i Aften. Hun vil lige Hjem. Lydia og Kurt følges ned ad Gaden. Fribert staar lidt, gaar saa samme Vej bort.

17. Foran en Villa med en Have udenom.Paakl.Pers. Rekv:

Lydia og Kurt kommer livligt passiarende som gamle Bekendte. I Baggrunden ser man Fribert komme. Han holder sig forsigtigt tilbage for ikke at blive set. Kurt tager Afsked med Lydia, gaar ind i sin Bil og kører. Lydia ind i Haven op til Villaen. Derefter kommer Fribert frem, staar lidt og ser op mod Villaen, staar et Øjeblik og stryger sig med Bagsiden af Haanden over Øjnene. Gaar derefter stille bort.

19. Pensionatsværelse.Paakl.Pers. Rekv:

Fribert ind tænder Lyset. Han smider sig i en Stol, tørrer Sveden af Panden. Springer op og gaar op og ned ad Gulvet, standser og holder Haanden for øjnene, som om han saa Syner. Begynder atter at vandre, faar Øje paa et Brev, der er lagt ind paa hans Bord. Det ly

~~Affers~~ Kunstlys.

19. Po ind.

19A. Syn -

19B. Proc.

19C. Syn

A. Syn 1

3. Meter

Syn 2.

19 D) Han rejar
slitker.

Jans best.

Lære Fribert!

Gør mig den Fornøjelse at spise til Middag hos mig i Morgen i mit nye Ungkarlehjem. De vil træffe et Par gode Bekendte og nogle smukke Damer, blandt andet har den nye Stjerne, Frk Lydia, lovet at bære os med sin Nærværelse.

Deres Kurt Brengø.

Fribert bliver synlig oplivet. Saa gunstig havde han ikke ventet, at Skæbnen vilde være ham. Strax at give ham Lejlighed til at lære hende at kende. Med et Smil paa Ansigtet fortsætter han sin Vandring, indtil han endelig træt smider sig paa sin Divan. Slukker først det elektriske Lys i Loftet og tænder en lille 10-Lys med grøn Skærm, som staar paa hans Skrivebord ved Siden af Divanen. Ligger lidt og ser op i Loftet, falder i en urolig Slummer. Paa Væggen overfor Fribert toner Drømmebilleder frem: Først ser man Lydia, som hun danser paa Scenen. Fribert smiler i Søvn. Lydia toer bort, og Kurt, pas= sioneret med Lydia, uld. For Villen toner frem. Friberts Ansigt antager et mørkt truende Udtryk. Drømmehilledet toner atter bort og over til Gudruns Billede. Toner bort. Fribert kaster sig uroligt paa Lejet, rejser sig, ser sig forvildet om. Slukker den lille Lampe, trækker et Tæppe op om sig og falder i Søvn. Billedet toner bort.

21. Chefens Kontor. Næste Morgen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Det banker, Fribert træder ind Brengø modtager ham elskværdigt, rækker ham Haanden og spørger, om han har besluttet at tage den tilbudte Plads. Fribert bliver forlegen, rytter paa Hovedet. "Han er netop kommet for at meddele, at han ikke kan modtage Chefens ærefulde Tilbud." Brengø ser overrasket paa ham, men tager det ikke alvorligt,

Deres Kære Brev. Det er mig en stor fornøjelse at optage til Midtvej hos mig i Kongen i mit nye Værelse. De vil træffe et Par gode Bekendte og nogle ganske Damer, blandt andet har der nye Stjerner, Erik Lydis, Iovet at komme og med sin Hænder.

Deres Kære Brev. Det er mig en stor fornøjelse at optage til Midtvej hos mig i Kongen i mit nye Værelse. De vil træffe et Par gode Bekendte og nogle ganske Damer, blandt andet har der nye Stjerner, Erik Lydis, Iovet at komme og med sin Hænder. Deres Kære Brev. Det er mig en stor fornøjelse at optage til Midtvej hos mig i Kongen i mit nye Værelse. De vil træffe et Par gode Bekendte og nogle ganske Damer, blandt andet har der nye Stjerner, Erik Lydis, Iovet at komme og med sin Hænder.

Cherish Koster, Næste Morgen.

Det banker, Frihed træder ind i nye modtager den elskverdige, Koster har læst og læst, og har besluttet at tage den til sig. Frihed bliver foretaget, tyder på Hovedet. Men er det kommet for at middele, et kan ikke kan modtage Cherish elskverdige. Iovet at komme og med sin Hænder.

siger, at han nok skal gøre det af med hans Betænkkeligheder. Chefen bliver opmærksom paa hans alvorlige Mine, spørger alvorlig, hvad der er i Vejen. Men det kan Fribert ikke sige. Bliver blot ved at erklære, at han ikke kan tage af Sted. Saa glipper Chefens Utaalmodighed; han siger koldt, at saa er der ikke mere. Fribert kan godt gaa. Fribert tumler ulykkelig og forlegen ud af Døren. Brengte ser forbavret efter ham.

22. Fribert kommer tilbage til sin Pult.

Paakl.

Pers. Rekv:

endnu fortunlet, ulykkelig over sin Optreden over for Chefen, men klar over, at han ikke kan handle anderledes. Han sidder lidt, tager saa et Kort og Brev frem, ^{siger} skriver til Gudrun: "Jeg har meddelt Chefen, at jeg har opgivet at tage den Plads i Hamburg. Jeg er syg og træt, gaar, saa snart mit Arbejde er endt.

Karl."

Kaldet paa et uniformeret Kontorbud, som han beder bringe Kortet til Gudrun. Budet bort. Fribert til Arbejdet.

23. Gudrun ved sin Maskine.

Paakl.

Pers. Rekv:

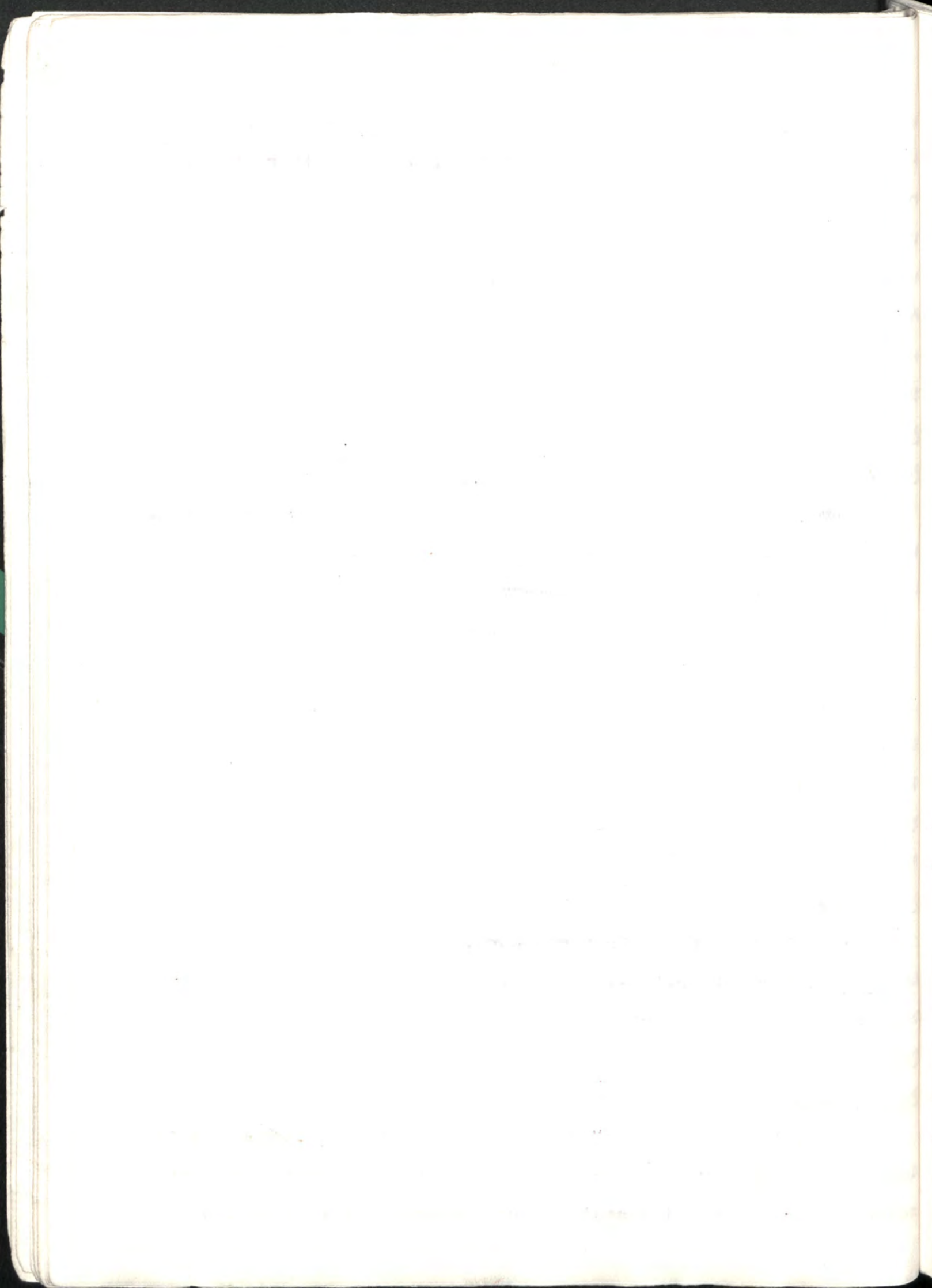
Budet bringer hende Friberts Kort. Hun bliver ked af det ved Besningen. Ser betyret hen for sig.

24. Samme Aften hos Hurt.

Paakl.

Pers. Rekv:

Salon, hvorfra i Baggrunden aabentstaaende Skydedøren ind til den anden Salon, hvor man ser nogle kjoleklædte Herrer og et Par selskabsklædte Damer i Samtale. Kurt kommer fra den bageste Salon

ind i den forreste. I det samme føres Fribert ind fra højre af en livreklædt Mulat, der bukkende holder Døren aaben for ham. Modtages elskverdigt af Kurt. Derefter føres Lydia ind af Mulatten. Hun ser straalende smuk ud i en elegant, men enkelt og smagfuld Selskabsdragt. Kurt hilser kammeratlig paa hende, præsenterer Fribert for hende. Fribert bukker rødmende og kejtet, tager ikke Øjnene fra hende. Kurt tager d det samme fra Bordet et flot Etui, tager derop af et pragtfuldt Collier, som han lægger om Halsen paa hende med et Par Ord om, at hun ikke maa forsmaa denne lille Paaskønnelse for den nydelsesrige Aften hun, hun har skaffet ham den forgaaende Aften. Lydia takker ham glædesstraalende, ser sig om efter et Spejl. Kurt rækker hende øjeblik et lille elegant Rococospejl. Hun staar længe og ser paa Collieret fra alle Sider. Vender sig undskyldende mod Fribert og siger: "Undskyld min Optagethed. Men jeg elsker Edelstene." Lægger saa Spejlet fra sig, Kurt fører derpaa Fribert og Lydia ind til de andre Gæster.

25. Stue. (Aften)

Paakl.

Pers. Rekv:

I Gartner Aarups Hjem. Gartneren og hans Kone, et Par jævne, elskverdigt udseende Mennesker, samt Gudrun og en yngre Broder sidder om et Bord. Moderen og Gudrun med et Haandarbejde. Gudrun er adspredt. Den stille indbyrdes Kærlighed skal præge dette Hjem.

26. Kurts Spisestue.

Paakl.

Pers. Rekv:

exentrisk udstyret som den øvrige Lejlighed. Røde engelse Herregaards paneler og Chippendal-Møbler. Middagen er ved sin Slutning.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

L
S
G
b
2
P
P
S
2
P
P
P
3
P
P
m
O
m
h
h
a

Lydia sidder mellem Kurt og Fribert. Hun ser animeret ud. Alle Gæsterne taler og ler. ^{26a Mark} Kun Fribert sidder ret stille, men med en stille Glød i Øjet og betragter Lydia. Kurt hæver nu Tallet, hvorpaa alle begiver sig til den tilstødende Salon.

27. Den tyrkiske Salon.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor Mokkaen serveres af smaa tyrkiske Kopper sammen med Cigarer og Cigaretter. *Islander*

28. Hos Gartnerfamilien.

Paakl.

Pers. Rekv:

Gudrun rejser sig med en Bemærkning om, at hun vil gaa en Tur da hun ikke føler sig vel. Forældrene ser bekymrede efter hende.

29. Haven.

Paakl.

Pers. Rekv:

hvor hun gaar igennem og skynder sig bort.

30. Tyrkiske Salon.

Paakl.

Pers. Rekv:

Kurt, der har været borte fra Stuen, kommer nu atter ind og melder, at Rouletten venter. De fleste af Selskabet følger strax Opfordringen og følger ham. Fribert bliver tilbage. Han sidder sammen med Lydia ved et lille Bord. Da hun er ved at rejse sig, griber han hendes Haand og bønfalder hende om at blive, han maa tale med hende. Hun ser forbavset paa ham, men sætter sig atter. Han begynder at tale, først kejtet, men senere med stigende Begejstring. Siger:

10 Summers }
10 Herms } funder Rollkranke

"Aldrig før har jeg kendt Livets Værd. De har lært mig at elske Livet og Skønheden og Glæden. De har bragt Dansen og Musikken ind i mit Liv..."

Lydia ser forbavset, glad paa ham. Hun har ikke tænkt sig, at der kunde rummes saa megen Varme i ham. I det samme kommer Kurt ind. Fribert bliver Fortrydelig over Forstyrrelsen, men Kurt mærker inøjet, han vil trække dem begge med ind til Spillebordet, tager Lydia i Haanden og fører hende med sig bort. Raaber til Fribert i Døren, at han ogsaa skal komme. Fribert ser vredt efter ham, knytter Haanden for sig selv og siger: "Han har alle Fordele: Rigdom, Frihed... men hende skal han ikke tage fra mig. Jeg skal vinde hende trods alt, for jeg elsker hende - som ingen anden kan elske hende." Rejser sig og gaar efter dem.

31. Ved Rouletten.

Paakl.

Pers. Rekv:

Spillet er i fuld Gang. Kurt er ~~gentler~~ *Bevægelse*. Han spiller lidenskabeligt. Fribert træder nu derhen og gør ogsaa sin Indsats. Vinder, sætter ind igen, men forsigtigt, lidenskabsløst.

32. Trappegang udenfor Døren til Friberts Pensionatsværelse.

Paakl.

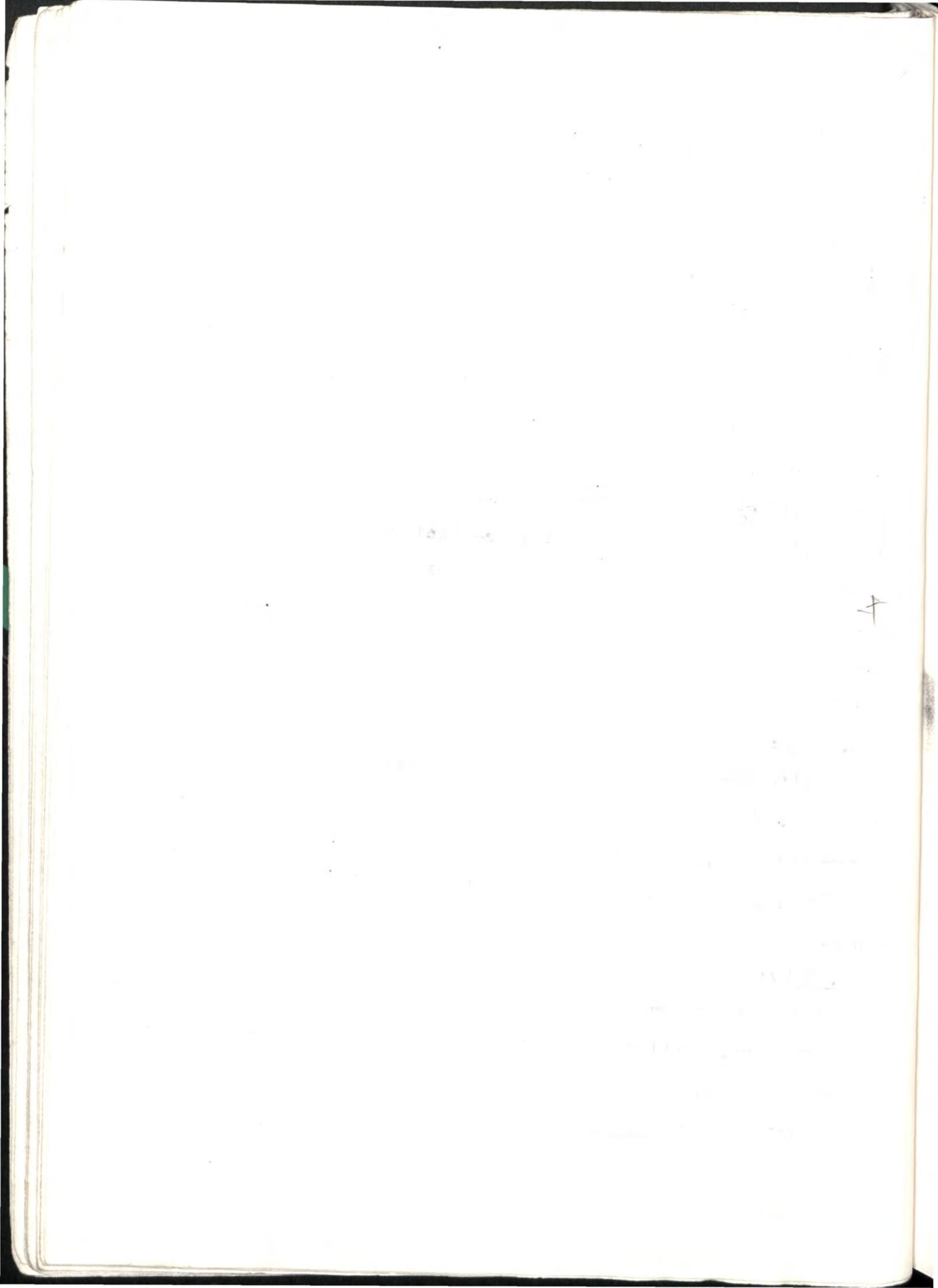
Pers. Rekv:

Gudrun kommer ringer paa. Værtinden lukker op. Gudrun spørger efter Fribert, Værtinden siger: at han ikke er hjemme. Gudrun vil da gaa indenfor, for at vente paa ham, lukkes ind.

33. I Friberts Værelse (se 19).

Paakl.

Pers. Rekv:

33. Nedenfor Friberts Gadedør, Lamy.

14.

Guðrun ind. Værtinden trækker sig tilbage. Guðrun sætter sig i en Stol. faar Øje paa Invitationen fra Kurt, bliver smertelig berørt ved atter at se Lydias Navn, beslutter at vente.

34. Fortsettelse af 32.

Paakl.

Pers. Rekv:

Spillet er i fuld Gang. Kurt lidenskabeligt. Fribert begynder ogsaa at rives med, vinder stadig.

35. Fortsettelse af 33.

Paakl.

Pers. Rekv:

Guðrun sidder og venter paa Fribert.

36. Gartnerens Stue.

Paakl.

Pers. Rekv:

De to gamle venter, ser ængstelig paa det gamle Bornholmerur.

37. Fortsettelse af 34.

Lamy Gillberg.

Paakl.

Pers. Rekv:

Friberts Seddelbunke vokser stadig. Lydia, der hidtil har set til, begynder at blive træt. Hun vil gerne hjem. Beder Kurt følge sig, men han erklærer kort, at han vil have Revanche. Man forstaar, at hans Ligegyldighed krænker hende, og at det er halvt paa Trods, at hun henvender sig til Fribert der bliver henrykt over Anmodningen og strax afbryder Spillet. De to trækker sig tilbage, medens Spillet Fortsættes.

38. Nedenfor.

Paakl.

Pers. Rekv:

33. Udvalgte afholdt i København

32. Fortælling af 28.
Gadrum ind. Vindens trækker sig tilbage. Gadrum sætter sig i en stol. Læs 2/3 af Invitationen fra Kurt, bliver energisk berørt ved atter at se Lydias Navn, berørt af venskab.

Parki.
Pers. Revi:
Spillet er i fuld gang. Kurt lidenskabeligt. Fribergt begynder og sæt at rive ned, vinden stadig.

35. Fortælling af 28.
Parki.
Pers. Revi:
Gadrum går og sætter sig i Fribergt.

36. Gadrumens Brev.
Parki.
Pers. Revi:
De to gamle venner, som energisk på det gamle Børnehøj.

37. Fortælling af 28.
Parki.
Pers. Revi:
Fribergt bedebundne venter stadig. Lydia, der hidtil har set

til, begynder at blive trist. Hun vil gerne hjem. Beder Kurt følge sig, men han erkender kort, at han vil have hende. Man forsøger at høre ligegyldighed krammer hende, og at det er såvel som trods, at hun hævder sig til Fribergt der bliver henrykt over ansættelsen og strax aflyder spillet. De to trækker sig tilbage, nedens spillet

Fortælling.
37. Fortælling af 28.
Parki.
Pers. Revi:

Bil holder. Fribert og Lydia ind i Bilen, der kører bort.

38. Udenfor Villaen. (se 17)

Paakl.

Pers. Rekv:

Kunsthøj Lygde

Fribert og Lydia ud af Bilen. Fribert sender Bilen bort. Giver Lydia Haanden og beholder den et Øjeblik i sin, idet han siger: om han maa faa Lov til snart at se hende igen. Lydia nikker venligt til ham og siger: Det skal være mig en Glæde at fortsætte Bekendtskabet. Hvis De har Lyst, saa drik The hos mig i Morgen Eftermiddag efter Prøven^s"

Fribert takker glædesstraalende, tager Afsked. Lydia forsvinder ind i Villaen. Han staar længe og ser efter hende, gaar langsomt bort.

39. Gartner Aarups Stue.

Paakl.

Pers. Rekv:

Lamy Kammeler byer

Gartnerfamilien om Lampen. Gartneren ser paa Uhret og ytrer, at han ikke kan forstaa, hvor Gudrun bliver af. Han vil se efter hende. Rejser sig, tager sin Hat og gaar.

40. Gudrun i Friberts Værelse.

Paakl.

Pers. Rekv:

Begynder at blive utaalmodig, da Fribert endelig træder ind. Man ser, at han bliver uvilkaarligt forstent og ubehagelig berørt ved at se hende. Gudrun tager lidt forbeholdent imod ham. Med en Mine som om han vilde sige: "lige saa godt springe i det som krybe i det"- siger Fribert nu, at Gudruns Besøg forsaavidt kommer ham tilpas som han har en vigtig Sag at tale med hende om. Hun bliver bange, sætter sig afventende. Det er svært for Fribert at faa det sagt, men endelig kommer det med stor Bestemthed: Jeg kan lige saa godt først som

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

1899

1900

kom sidst sige det, Gudrun. Jeg tror ikke længere, vi passer sammen. Det er det bedste for os begge at vi skilles." Hun bliver forfærdet, forstaar ikke et Ord af det hele. Rejser sig og iler hen til ham. Hvad er der dog i Vejen? om hun er misfornøjet med hende? Hun forstaar pludselig det hele, peger paa Indbydelsen brister i Graad, og gaar stille bøjet ud.

40 a. Gartnerens Bolig. (Udenfor.)

Paakl.

Pers. Rekv:

Gartner Aarup ser uroligt ned ad Vejen, Gudrun kommer gaar som i Drømme, han spørger hende ud, hun svarer ham ikke følger ham blot.

40 a. Gartnerens Stue.

Paakl.

Pers. Rekv:

Aarup og Gudrun ind. Moderen spørger angstelig. Gudrun fortæller stille at Fribert har hævet deres Forlovelse. Moderen og Faderen farer op, men lidt efter bliver de begge stille ved Sorgen i Barnets Øjne. — De ved jo alle tre at de er smaa Mennesker i et stort

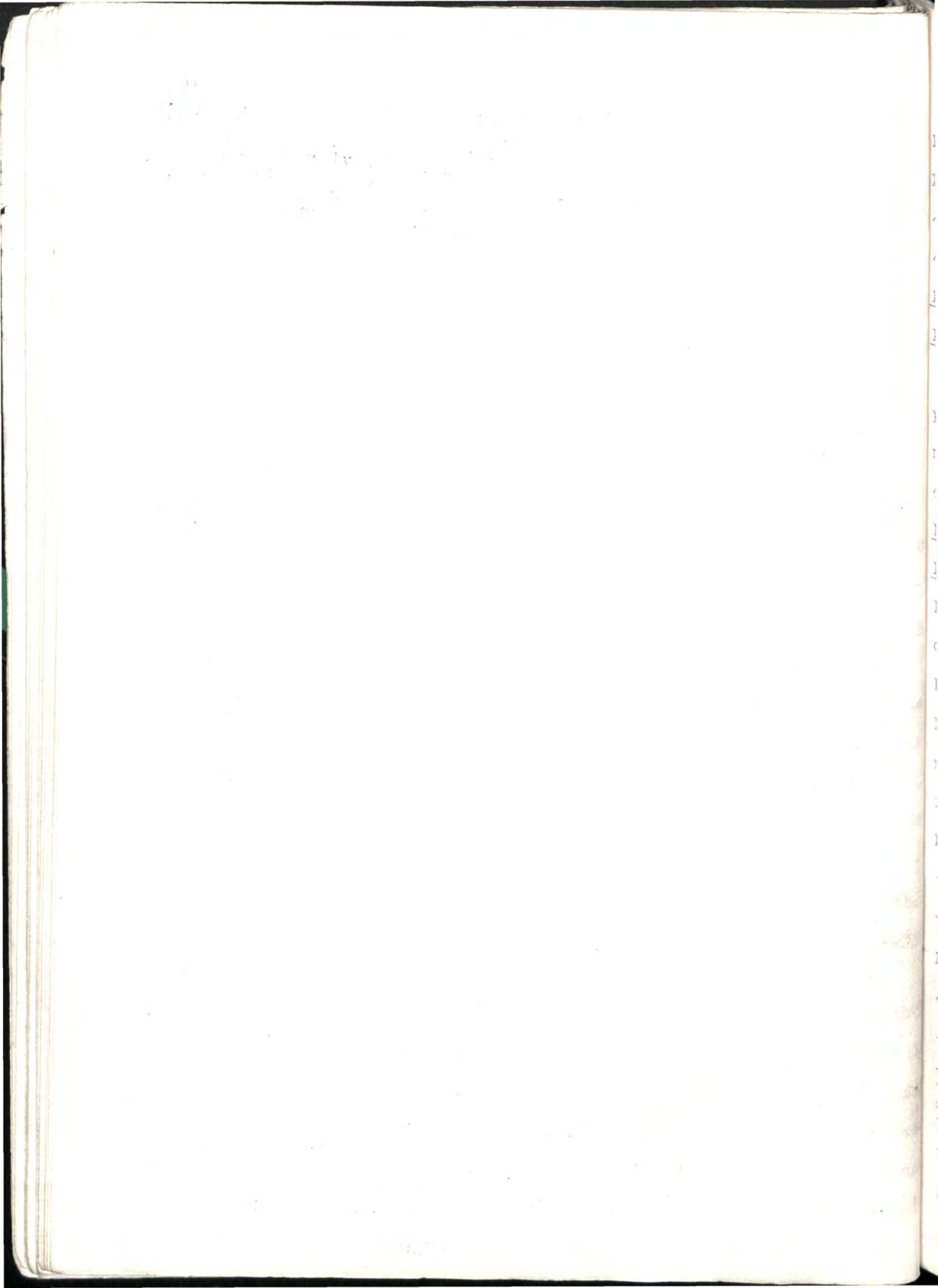
Samfund.

1. Næste Dag paa Kontoret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert sidder ved sin Pult, da Postbudet kommer in og smider Posten paa Skranken. Et Bankbud gaar hen og sorterer dem, lægger et af Brevene hen til Fribert. Fribert ser nysgerrig paa det, han plejer ikke at faa Breve af privat Udseende her. Bryder det. Bliver end mere forbavset. Det lyder: "Hr. Fribert! Jeg tillader mig om at anmode Dem om en Samtale i Dag efter Deres Kontortid, da jeg har en vigtig Sag at tale med Dem om. Erbedigst J. Steinwelt."

Fribert grunder lidt paa, hvad den mægtige Konkurrent kan ville ham.

Putter Brevet i Lommen. Gør sit Arbejde færdig. Rejser sig og gaar.

42. Fribert udenfor Banken. Ned ad Gaden.

43. Juvolerbutik.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert ind. Beder om at se nogle forskellige Smykker til Haar=prydelse. Finder et meget pragtfuldt Diadem, som han vælger og betaler med 1000 Kr., dem han har vundet den foregaaende Aften. Gaar.

44. I Lydias Daglistue.

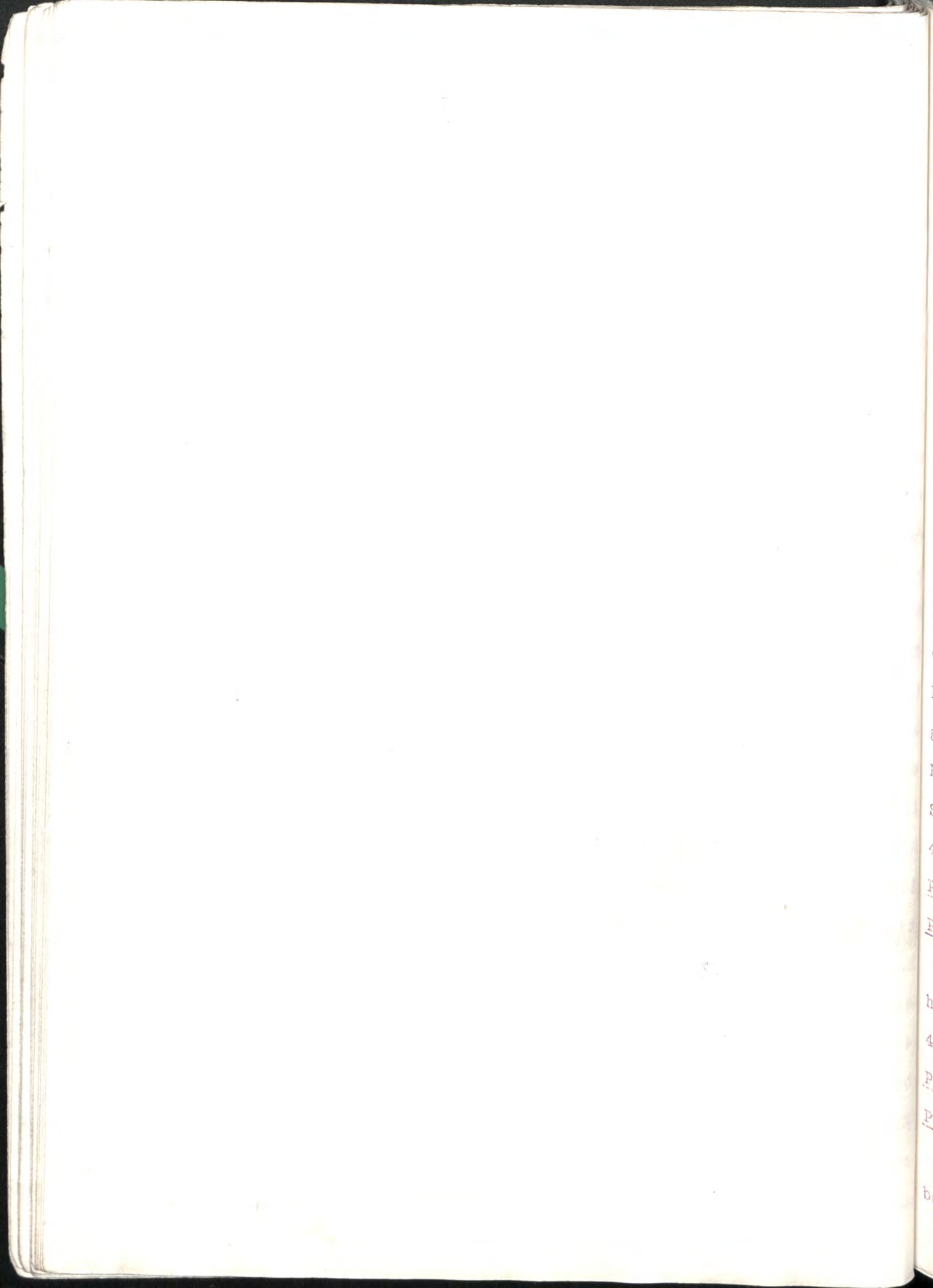
Paakl.

Pers. Rekv:

Enkelt, smagfuld, kunstnerisk prydet. Lydia sidder ved Klaveret, da Pigen melder Fribert. Fribert ind. I Forgrunden dækket Thebord. Lydia beder ham tage Plads. Han sætter sig stille betaget, ser paa hende, tager hendes Haand og erklærer hende sin Kærlighed. Sluttes med at sige: "Giv mig blot et lille Haab om, at De engang vil opfylde mit Ønske og blive min Hustru." Hun ryster paa Hovedet og trækker sin Haand til sig. Det kan hun ikke give ham. Hun passer ikke til Egteskabet. Forsøger at slaa det hen i Spøg og beder ham komme til Thebordet, og drikke The med hende. Han tager Plads, hun ogsaa. Netop som de har sat sig ringer Telefonen.

44a. Indskudt Billede af Kurt ved Telefonen.

44B. Lydia strækker Armen ud og tager Telefonen. Man ser paa Friberts Ansigt, at han er klar over, at det er Kurt, som ringer. Et smerteligt Drag gaar hen over hans Ansigt. Lydia ofrer forøvrigt ikke Kurt for meget Opmærksomhed. Hun foregiver Træthed, men giver ham dog paa sin indtrængende Anmodning Lov til at besøge hende

samme Eftermiddag. Lydia lægger Telefonen og genoptager Samtalen med Fribert, men han er førstemt. Der raader nogle Øjeblikkes Tavshed, saa siger Fribert stammende, at nu forstaar han bedre, hvorfor hun ikke vil give ham noget Haab. Hun elsker formodentlig Kurt..?

Lydia sidder lidt forlegen og ser hen for sig. Saa ryster hun paa Hovedet. Nej, hun elsker ikke Kurt. Siger efter nogen Betænkning:

"Jeg elsker Friheden. Jeg vil aldrig smedes i Ægteskabets Lænker. Og skulde jeg endelig gifte mig, saa skulde det være med en meget rig Mand. Et Liv i Fattigdom vil være mig det værste af alt."

Hun ser, at hendes Ord gør ham bedrøvet, tager hans Haand og beder ham vedblivende at være hendes Ven, hun kan godt lide ham, selv om hun ikke kan gifte sig med ham. Han trykker varmt hendes Haand og siger, at hun kan være vis paa altid at have en Ven i ham. Men han er førstemt, og skønt hun gør sig megen umage for at faa ham i godt Humør igen, er han stadig taus. Han beder hende synge for ham. Hun opfylder hans Bøn, sætter sig til Klaveret og synger en lille Sang, medens han sidder ganske henfalden i sin Beundring.

45. Steinwalts Kontor.

Paakl.

Pers. Rekv:

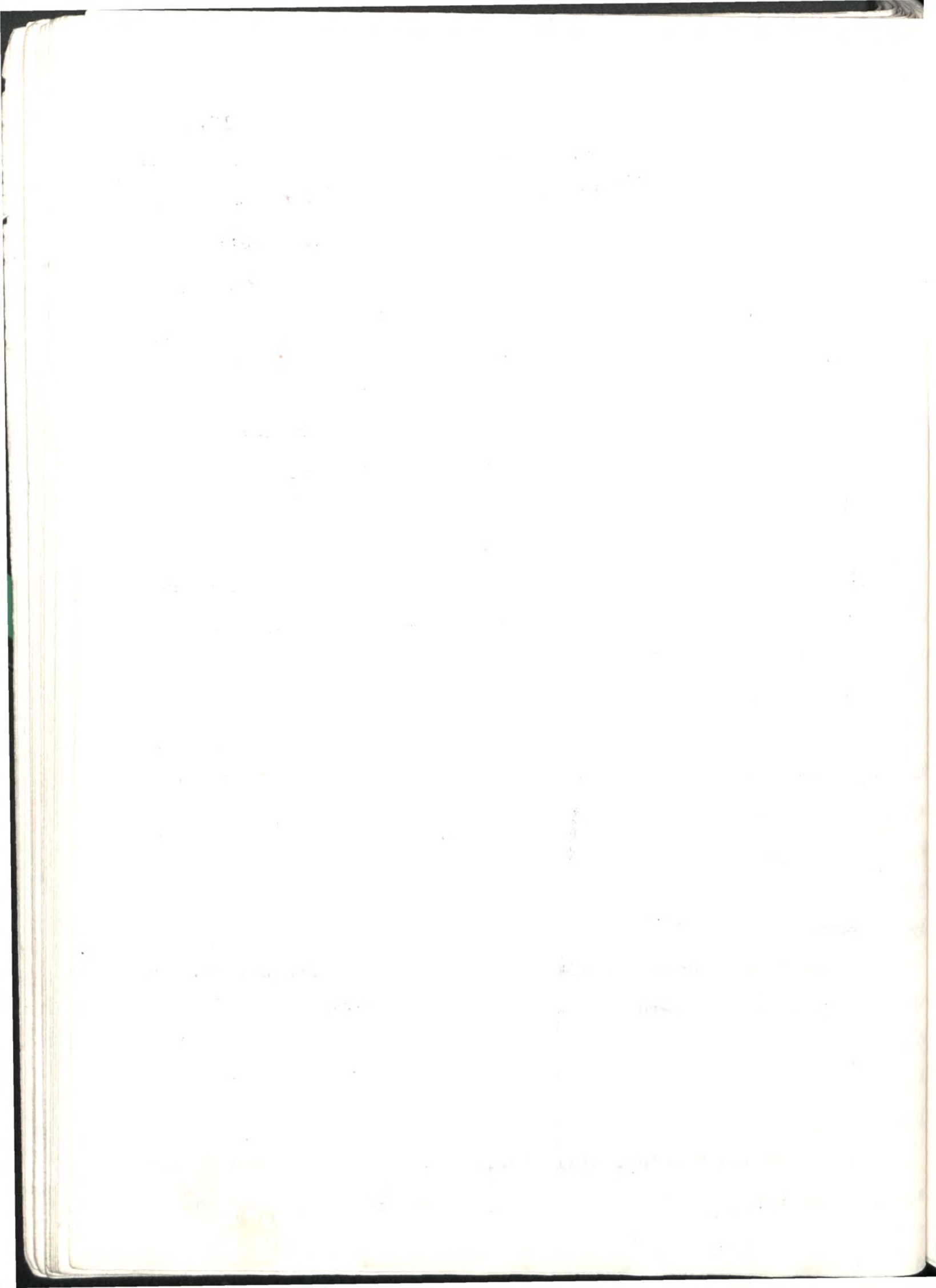
Steinwalt spørger sin Fuldægtig om der er hørt fra Hr. Fribert, hvilket besvares benægtende.

45A. Lydias Salon.

Paakl.

Pers. Rekv:

Hun sidder ved Flyglet, afslutter, - han bøjer hendes Hoved tilbage, hun er lige ved at give sig hen til hans Favntag, river sig

pludselig, siger: Nej, Nej, selv om De var mig nok saa kær, -- nej, jeg kan kun gifte mig med en Mand med Penge! Fribert tager stille og beskemmet Afsked. Lydia ser efter ham, vil ligesom kalde ham tilbage. Stryger Haaret hastigt tilbage. Nej! det gaar ikke -- nei Kurt, han har Penge! ~~Han sætter sig.~~ *Han gaar*

45B. Fribert ud fra Villaen.

Paakl.

Pers. Rekv:

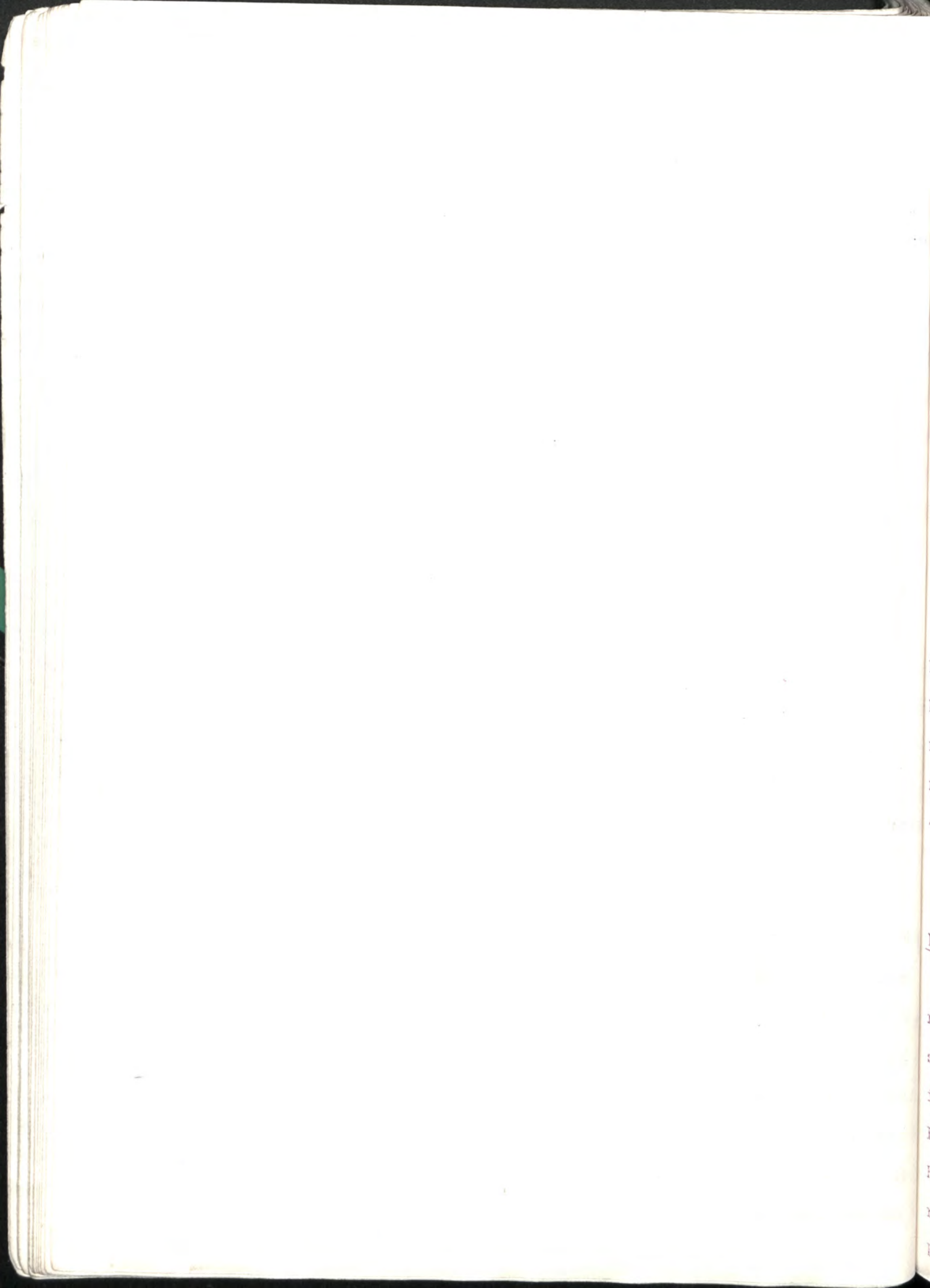
Ser op mod den, sukker dybt. Kommer i Tanker om Steinwalts Brev og tager det frem, bestemmer sig til at gaa.

46. Steinwalts Kontor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Steinwalt ved sin Pult, da Fribert mældes. Steinwalt gaar ham i Møde, tager overordentlig høflig i Møde mod ham, beder ham tage Plads. Fribert forstaar ikke, hvad alt dette skal betyde. Steinwalt fortæller ham om de Papirer, som er i Brenges Besiddelse, og som han gerne vil have fat i. Slutter med at sige: "Hvis De skaffer mig de *Veiler* ~~Papirer~~, faar De 20,000 Kr. i rede Penge og desuden en Stilling i min Bank med dobbelt saa stor Gage, som den Brende giver Dem." Fribert rejser sig harmfuldt og spørger, om det var det eneste. Mr. Steinwalt vilde sige ham, for i saa Fald maa de hellere afbryde Samtalen jo før jo hellere. Steinwalt trækker paa Skuldrene. Naar han ikke vil tjene Penge, er det værst for ham selv. Maaske han en anden Gang skulde faa mere Brug for Penge. Saa staar Steinwalt altid ved sit Tilbud. Fribert bukker koldt og forlader Kontoret. Steinwalt ser listigt efter ham, nikker, som om han vilde sige: Han kommer nok igen!

46 a. Lydias Stue. Fødtsettelse af 45.

Paakl.

Pers. Rekv:

Lydia er under Indflydelse af et Anfald Melankoli, da Piogn melder Kurt. Med en ligegyldig Bevægelse med Haanden giver Lydia Tegn til at lade ham træde ind. Kurt ind. Det gaar hurtigt op for ham, at hun er i sit onde Lune. Han udfolder al sin Charme for at faa Bugt med hendes daarlige Humør - men forgæves. Hun bliver kun dobbelt tver og vranten. Han trænger saa ind paa hende og bebrejder hende hendes Lunefuldhed. Hun bliver kun yderligere opirret og skriger:

"Hvorfor plager Du mig? Jeg ved godt, at Du ikke bryder dig en Døjt om mig. Du omgaas mig kun for at prale med mig overfor dine Venner!"

Hun bemægtiges af en Raseriets Graad og synker sammen paa en Stol. Han staar et Øjeblik betuttet men bestemmer saa at spille den Forhermedes Rølle, tænder en Cigaret, sætter sig stille og afventende ned.

47 A. Titel. Nogen Tid senere. Fribert har forsøgt at udslette Lydia af sit Hjerte og har derfor undgaaet hende i lang Tid. Men han er ved at fortæres af Længsel efter hende.

Fribert paa sit Verølse.

sidder med et Avisbillede af Lydia. Det forestiller hende i en ny Rolle. Nedenunder staar: Om faa Dage vil Frk Lydia Erxbach, hvis sjældne Skønhed og egenartede Talent har skaffet hende en Førsteplads indenfor Teatervordenen, faa Premiere i "Ildansen" Man venter..... Fribert rejser sig med et Ryk. Nej, han kan ikke holde det ud mere. Han maa vinde hende - ligegyldigt med hvilke Midler. Han maa blive rig! Man lægger Merke til, at hans Ydre er undergaaet en betydelig Forandring.

Lydias Brev. Fortælling af H. C. Andersen.

Kgl. Danske Vidensk. Selskab.

København.

Lydias er en anden Indbygger af det lille Norderby, de Plejer
 aldrig har. Med en ligegyldig Hovmod og Hæder giver Lydias
 dem til at lade sig lade ind. Kun ind. Det gav hurtig og for hende
 i den ene i det ene øjeblik. Hun vilde ikke at den Chance for at få Bødt
 og hende dertilige Hæder - som forsvare. Hun bliver kun dobbelt
 ven og venskab. Hun trænger sig ind på hende og bedrøveder hende
 under Indvirkning. Hun bliver kun ydmyligere optaget og skinger:
 "Hvorfor plejer Du mig jeg ved godt, at Du ikke prøver sig en
 Delt og mig. Du engang mig kun for at prøve med mig overfor
 dine Værelse"

Hun bemærkede at en Kærligste Grad og styrker sammen på en Stol.
 og blev af Lystig bedrøvedt som Indvirkning som at spille den. For
 vendes Kærlig. Lænderne siges, under sig stille og sløvende
 og.

IX. Tilfælde. Hogen Tid senere. Frihed har foretaget at udvalgte Lydias
 at sig Hæder og har derfor udgivet hende i lang Tid. Men den
 er ved at forsvare at Indvirkning efter hende.

Frihed på sit Værelse.

alder med et Avindende af Lydias. Det forestiller hende i en
 i Hende. Høderne står på den Dag vil hun Lydias Hæder, hvis
 Indvirkning og egenbede Talent har skaffet hende en Høder
 Indvirkning. Det prøver de "Lidende" kan ventur.....
 Frihed rejser sig med et Hæder. Men kan ikke holde det ud mere.
 kan man vade hende - Indvirkning med hvilke Hæder. Hun kan blive
 sig den længe hende til, at hun Yde er udvirket en bedrøvedt

Han er bleven hulkindet, og hans Øjne har faaet en sygelig Glans.

Han gaar ud i

48. Korridoren,

Paakl.

Pers. Rekv:

2 Brev.

hvor han tager sit Tøj paa. Finder i Sprækken til Postkassen et Brev siddende. Det er til ham. Det er maskinskrevet og lyder:

De ved, jeg staar ved mit Tilbud til enhver Tid.S.

Ingen Underskrift. Fribert grubler lidt, krøller det saa ærgerlig sammen, vil smide det bort, men betænker sig lidt og stikker det i Lommen. Gaar.

49. Lydia i sin Stue.

Paakl.

Pers. Rekv:

Gaar hændervridende og ulykkelig op og ned ad Gulvet, gaar hen til Skrivebordet og sætter sig til at skrive.

50. Steinwalts Kontor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert meldes. Fribert har ikke mere den sikre Optræden som sidst. Et listigt Smil viser sig paa Steinwalts Ansigt, da Fribert føres ind. Steinwalt rejser sig som sidst og gaar ham venligt i Møde. Siger, at han tænkte jo nok, at Fribert kom til Fornuft. Fribert siger, at han er villig til at gøre et Forsøg, hvørs han vil overlade ham en Del af Summen 5000 Kr. forud. Dette ordnes (?) Han gaar

51. Fribert udenfor Banken.

gaar bort

52. Lydia i sin Stue.

Paakl.

Pers. Rekv:

Skam i hans Ansigt

Grams & grams

Lydia slutter sit taarevædede Brev, det lyder saaledes:

Kære Kurt!

Hvorfor Rammes Din dag ikke
~~Jeg ved godt, at jeg behandlede Dig mest fordragligt, endt Du be-~~
mere til mig.
~~søgte mig, og jeg forstod da ogsaa godt, at du ikke har svaret~~
~~mig paa mine Breve. Men naar jeg fortæller dig, at jeg venter~~
~~at~~ *trøsten er dog mere end nogen smalle*
 skulde være Moder, *til din støtte* saa vil du komme og tilgive mig. Ikke sandt?

Sidder med et ulykkeligt grublende Udtryk lidt med Brevet i Haanden.

Gaar saa ud for at faa det af Sted.

53. Gartner Aarups Stue.

Paakl.

Pers. Rekv:

Gudrun, der ogsaa er kommen til at se daarlig og forpint ud, sidder sammen med Moderen og syer. Gartneren Aarup kommer ind, gaar hen til Gudrun, ser hendes forgræmmede Ansigt, der derefter over paa Konen, - sætter sig stille hen. Gudruns Sorg hviler som en tung Skygge over det lille Hjem.

54. Næste Dag paa Kontoret.

Paakl.

Pers. Rekv:

ind. leder den gamle Kasserer om at tale med chefen.
 Fribert ~~sidder~~ ved sin Pult, er kendelig nervøs. Gudrun kommer forbi, giver ham tjenstlig og korrekt en Stenograf-Note, hendes rolige forpinte Blik gør ham yderligere nervøs, hun gaar hen til en anden Pult. Da hun er borte rejser han sig, ligesom samler sig og gaar ind i

55. Brenges Kontor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert ind, beder om at tale med Chefen. Pengeskabet staar aabent. Man ser den gule Konvolut. Brenges ser forbavset paa Fribert.

Udvalgte af de i den foregående Brev, der lyder saaledes:

Høve Kuntz
Kuntz Brev

... det gode, at jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...
... jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...
... det gode, at jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...

Udvalgte af de i den foregående Brev, der lyder saaledes:

55. Gartner Aarhus Sted.

Pakk:
Pern. Høvi:

Udvalgte af de i den foregående Brev, der lyder saaledes:
... det gode, at jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...
... jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...
... det gode, at jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...

56. Høve Dag iaa København.

Pakk:
Pern. Høvi:

Udvalgte af de i den foregående Brev, der lyder saaledes:
... det gode, at jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...
... jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...
... det gode, at jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...

57. Høve Dag iaa København.

Pakk:
Pern. Høvi:

Udvalgte af de i den foregående Brev, der lyder saaledes:
... det gode, at jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...
... jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...
... det gode, at jeg har været i stand til at gøre det, at de ikke har været ...

Fribert siger forlegen, at det er noget meget vigtigt. Fribert har stillet sig bag ved Brenges Stol, saaledes at han staar lige ved Pengeskabet. Nu simulerer han at han føler sig **syg** og beder om Til-ladelse til at gaa hjem, pludselig styrter han sammen med et Skrig. Brenges iler hen ud af Døren.

56. I Yderkontoret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Brenges tilkalder ~~Øndkænx~~ Hjælp. Gudrun er der ogsaa. Hun og 2 Kontorister gaar med ind. *repe siger*

57. Fribert benytter Lejligheden til lynsnart at stikke den gule Konvolut til sig og putte den i en af sine Inderlommer. Brenges vender tilbage med de 3 andre. De bærer i Forening Fribert hen paa en Sofa. Han faar Vand, slaar Øjnene op. Fribert ryster over hele Kroppen, i det han møder Gudruns Blik, Brenges trøster ham med, at det vist ikke er saa slemt. Brenges siger til Fribert: De maa hellere gaa hjem strax Fribert. Kommsaa op til mig bag efter. Fribert takker, følges ud af Gudrun og de 2 andre.

57 I Udenfor Banken.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert kommer ud, ser sig lidt om, skynder sig hen til Stein-walt.

57 a. Kurt Brenges Ungkarlelejlighed.

Paakl.

Pers. Rekv:

~~Mulatten lukker op~~ for Kurt, der kommer hjem selskabsklædt og med den høje Hat i Nakken fulgt af 4 unge polsklædte Damer. Mulatten siger: at der er kommet et Brev. Han aabner det og læser Lydias

Prident siger, at det er noget meget vigtigt, Prident har
gjort sig bag ved kongen, og han mener at han skal
være sikker. Nu minner han at han føler sig syg og beder om til-
bedelse til at gå hjem, pindseligt stykker han sammen med et stykke
brønde lever han ud af det.

De i Høstkontoret.
Læge.

Hans. Høst:

Brønde tilbeder Guds Højhed. Gud er der og Gud. Han og
Kongens lever med det.

Prident beretter om tilbedelsen til Guds Højhed at stikke den Guds
Konvolut til sig og puste den i en af sine Indertønder. Brønde vender

tilbage med de 2 andre. De beror i Forening Prident hen på en Guds.
Han får Vand, naar Guds op. Prident rykker over hele Kroppen,

at det han siger Guds Højhed. Brønde træder hen med, at det vist
ikke er saa slemt. Brønde siger til Prident: De saa helere Guds Højhed

at Prident. Komme op til sig selv. Prident sukker, følger
ud af Guds og de 2 andre.

De i Høstkontoret.
Læge.

Hans. Høst:

Prident siger ud, som alle lidt om, skynder sig hen til Guds-
værelse.

De i Høstkontoret.
Læge.

Hans. Høst:

Prident siger om for Guds, der kommer hjem efter Guds og
med den høje Høj i Høstkontoret at 4 andre polakke Guds. Høstkontoret

sigter: at det er noget af Guds. Han siger det og lever lykkelig

klagende Linier. Med et Udtryk af Ubehag kaster han efter Læsningen Brevet i Kaminen og vender sig derefter mod de unge Damer. Disse kaster deres Pelse og staar nu i kortskærte Varietekostumer a la "english girl". Mulatton har inidlertid lukket op i Spisestuen, hvor Bordet staar dækket. Med en Dame under hver Arm begiver Kurt sig derind (Maaske bør Selskabet her allerede være i fuld Gang).

57 B. Steinwalts Kontor.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert ind, afleverer Konvolutten faar Pengene o.s.v. Der gaar et Drag over hans Ansigt som om han vilde sige nu er jeg lige saa simpel som alle de andre.

57c. Krist's Salan i Damme tager afsked
58 Lydi's Stue.

Paakl.

Pers. Rekv:

Hun sidder og er bedrøvet, da Fribert meldes. Fribert hurtigt ind, stormende og oprevet. Hun spørger, hvorfor hun ikke har set ham saa længe. Han skjuler Ansigtet i sine Hænder, og siger at han har forsøgt at glemme hende. Men det er ham ikke muligt. De er alt for mig

~~Lydia. Jeg kan ikke leve uden Dem! Men jeg finder ogsaa Dem syg og bedrøvet. Betro Dem til mig. Sig mig, hvad der tynger Dem. Jeg er~~
Det er for sent siger hun

Deres Ven, og nu er jeg rig! Hun vil intet sige. Men han trænger ind paa hende. Hun begynder at græde. Han bliver aldeles ulykkelig, han

falder paa Kne for hende, kærtegner hendes Hænder, besværges hende at fortælle ham alt. Hun ser op og siger endelig: De skal vide, at jeg har været en ~~Mands~~ ^{hans} Elskerinde, og at han har forladt mig nu...da jeg

mere end nogensinde har Brug for ham, og hans Støtte. Fribert staar lamslaaet, stirrer paa hende, Saa siger han: ~~Dette Mand er Kurt...~~

Kurt Brønge! Men Jeg - vil hævne Deres Ære. Jeg vil tvinge ham til at agte Dem!

Legende Linier. Med et Udtryk af Udsigt paa den anden Side af
Kamret og vander sig derover mod de to andre Sider.

Her man ikke
Mødte for disse
for Karlshjort

Pa. Kammer hinde, ind,
og fortaller i feberagtig
gløden, at man er ham
my, - lidt efter lidt
faldet ham sammen ved
hendes fod, og flammer
atter op i sin Hov-
følelse!

Hun ryster bedrøvet paa Hovedet. ~~Hun har ladet sig frist af denne Mand~~
~~Rigdom, blænde af hans kostbare Gaver. Og nu faar han Straf for sin~~
~~Uindighed.~~ Hun drager Fribert ned for sine Fødder og spørger, om
 han kan tilgive ~~at hun i sin Tid kastede Væg paa ham.~~ *hvor han valdede ham af Sorg.* I glødende Ord
 forsikrer han hende, at han elsker hende lige højt, og under alle
 Betingelser for hele Livet, ~~ser han hende et Øjeblik dybt i Øjnene.~~
~~og godt og kærligt blik oplyser hendes Ansigt.~~ ~~og~~ Hun bøjer sig over
 ham og siger: at hun aldrig har elsket andre og at hun elsker ham. ~~Hun~~
~~kysser ham paa Munden.~~ Over Lydias Person og Væsen maa der i Sl tningan
 af dette Billede være af Jomfruelig Uberørthed og Ynde. Fribert rejser
 sig lykkelig i sin Sorg. Han vil nu gaa til Kurt. Han er allerede hen=
 ne ved Døren, da hun kalder ham tilbage og giver ham en Pakke Breve.

Hvis han nu skulde nægte at være Fader til det Barn, jeg bærer
 under mit Hjerte, saa vis ham disse Breve. Og naar De har truffet
 ham, saa kom hen til mig paa Teatret! Han lover det. ~~og~~ ~~gaa~~
~~hendes Haand til Afsked~~ og gaar.

59. Kurt i sin elegante Salon. (Aften)

Paakl.

Pers. Rekv:

som ligger fuldstændig i Kaos efter Orgiet. Mulatten melder Fribert.
 Kurt rejser sig ~~fra~~ *op* fra en Divan, hvor han ligger og ryger, gaar den ind=
 trædende i Møde. Ser forbavset paa hans Udseende. Heder ham tage Plads.
 Fribert gaar lige til Sagen. Siger, han kommer fra Lydia. Kurt lader
 sig ikke mærke med noget, men beder ham med en Haandbevægelse tage
 plads. Fribert begynder nu at spørge Kurt, hvorfor han ikke har svaret
 paa Lydias Breve. Kurt trækker paa Skuldrene. Fribert springer op:

Skal jeg sige Dem hvorfor? Fordi De frygtede for at give noget
 Bevis fra Dem. De som den lumpne Fyr De er har i Sinde at und=
 drage Dem Deres Forpligtelser som Mand af Ære. Men det skal

Flores Jld-Staff

lykkes Dem, thi her er tilstrækkelige Beviser! Kurt betragter over-
 legent sin Modstander, benægter derefter rentud, at Brevene indeholder
 Beviser af nogen Vardi. Ivrigt giver Fribert sig til at pakke Brevene
 op. Kurt bøjer sig over ham for at læse med, men pludselig griber han
 hele Bunken af Breve og kaster dem i Kaminen. Vender sig derefter med
 et haanligt Grin mod Fribert: saa nu er Beviserne brændte! Med et for-
 skæmt Fribert Kurts List. Opfyldt af et sandt Raseri styrter han sig
 mod Kurt, der pludselig bliver angst og viger. Men Fribert er ude af
 sig selv, griber Kaminlampen og knuser Kurts Pande. Der bliver mørkt,
 kun Skæret fra Kaminen oplyser Kurts blodige Ansigt, som Fribert
 bøjer sig ned over og ser det er dødt.

00 Lydia i sit Paakledningsverelse paa Teatret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Er omklædt til "Ilddansen", gaar urolig frem og tilbage, gaar
 hyppigt til Døren for at høre, ~~og~~ Fribert ikke kommer.

01. ~~Gudrun i sit Hjem~~ Entre i Kurts Lejlighed.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert lister sig stille ud, staar et Øjeblik stille og lytter,
 Mulattjeneren sidder i en Stol og sover. Fribert lukker stille Entre-
 døren op. *og lytter*

01 A. Gudrun i sit Hjem.

Paakl.

Pers. Rekv:

Sidder og syr. Ser ofte fra Sytøjet til Uhret. Faderen og Mo-
 deren skubber en Veninde af hende ind af Døren: Sig det saa! Veninden
 taler til hende og viser hende 2 Teaterbilletter, - Gudrun svarer "Nej"
 Veninden siger: støttet af Foreldrene - Jamen tænkt der er Premiere,
 og Lydia Erxbach optræder for første Gang i "Ilddaaben" Man ser at

~~62X~~. Samen wrangas

62XX

Gudrun tænker det er hende, - saa er han der ogsaa. - Hun lader sig overtale. Forældrene glade og lykkelige, tænker: Nu er hun over det.

62. Fortsættelse af 60.

Paakl.

Garderoben

Pers. Rekv:

Lydia mere og mere nervøs. Endelig kommer Fribert, ligbleg. Hun ser strax paa ham, at der er sket noget usædvanligt. Hun spørger ham angst, hvad der er sket. Han svarer roligt:

Blot det at jeg har værnnet Diin Ære. Han vilde unddrage sig sine Pligter overfor dig. Jeg dræbte ham ned som den areløse Pjalt, han var! Lydia bliver først forferdet. Skjuler Ansigtet i sine Hænder. Fribert staar utaalmodigt og venter. Gaar endelig hen til hende og rører blidt hendes Arm, spørger, hvorfor hun græder. Saa rækker hun ham begge sine Hænder og siger: - Jeg græder, fordi jeg har styrtet dig, som jeg elsker, i Ulykke. Men Fribert, der bliver lykkelig ved hendes Ord, tager hende i sine Arme og kysser hende. Han fortryder ikke, hvad han har gjort. Han har ikke kunnet handle anderledes. I det samme kommer Paaklædersken ind og melder, at det er Tid at hun skal ned paa Scenen. Lydia siger først, at hun ikke vil danse, Konen bestyrtet. Fribert beder hende danse for sidste Gang for ham. Godt, siger hun saa vil hun danse - for hans Skyld. Siger til Konen, at hun kommer strax. Konen ud. ^{vert} Fruen trykker hende endnu engang hende i sine Arme, siger, at de jo nu snart skal skilles. Naar Forestillingen nu er forbi, maa han overgive sig i Rettens Hænder. Hun stirrer forferdet paa ham. Den Tanke har hun ikke gennemtænkt. Han maa flygte! Men han ryster bedrøvet paa Hovedet. Det nytter ikke. Konen kommer ind igen. Lydia maa komme! Lydia stirrer frem for sig, betag af sin Lidenskab. Hun er blevet grebet af en vanvittig Ide. Hun kaster sig for sidste Gang om Halsen paa Fribert og kysser ham vildt. Beder ham saa gaa ned i hendes Loge saa vil hun danse for ham... for ham alene. Har han for tvivlet om hendes Kærlighed, skal hun i Aften give Beviset ud. Han stirrer forvirret efter hende. Hvad mener hun? Paaklæders-

✓ 02 x 4

Revisoren ind

Sec. Et Folkesyn.

Se Afskrifter

20 voksne Troldde

10 Kvinder

10 Børn

Har han før tvivlet om hendes Kærlighed, skal hun i Aften give ham Bevis for den. Hunnød. Han stirrer forvirret efter hende, hvad mener han? Paaklædersken kommer til Syne. Hun vil vise ham Vej til Lydias Loge. Begge ud.

62 C. Ved Teatrets Indgang.

Paakl.

Pers. Rekv:

Guðrun kommer, sammen med Veninden. Alt er udsolgt. De gaar begge ind

63. Fribert kommer ind i Gitterlogen, tager Plads.

63 A. Guðrun og Veninden ind paa Døres Pladser i Parterret.

64. Gennem Gitteret fra Friberts Plads ser man Tøppet gaa op og Lydia begynder sin Dans. I Baggrunden af Scenen flammer et Baalet.

65. Fribert i sin Loge.

Paakl.

Pers. Rekv:

Følger Dansen i samme Rus, som altid naar hannser Lydia.

65 a. Gudrun opdager Fribert.

66. Lydia paa Sænen, nærmer sig Baalet.

67. Fribert i Logen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Bøjer sig ængstelig frem. Kommer til at tænke paa hendes gaadefulde Ord. Rejser sig. Skulde hun have i sinde at?— Han tør ikke tænke Tanken ud.

68. Lydia helt henne ved Baalet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Illden griber fat i hendes Klæder.

69. Friberts Loge.

Paakl.

hins springer op paa Baalet!

200 Tikikinere

16 Poranofolk

Balconen - Se Topy

Han smækker Gitterdøren op og styrter ned. (springer ned).

70. Orkesterpladsen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert springer derned. Jærntæppet gaar i det samme ned lige foran ham. Han slaar sine knyttede Næver tilblods paa Tæppet. Da det ikke nytter, springer han over Rampen ud i Orkestret for af denne Vej at naa Scenen.

71. Tilskuerpladsen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Panik. Folk styrter afsted over Bænkerækkerne. De forreste Rækker er allerede tomme.

72. Fribert op af en snæver Trappe, der er fyldt med Røg.

72 A. Gudrun og Veninden ^{ind af en bagdør} ned af en Trappe.

72 B. *My Theaters Trappe. Mange mennesker*

73. Indgangen til Teatret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Folkesvermen stormer ud fra Teatret. Gudrun presses op i en Krog. Hun spørger, hvad der er sket og faar Svar. Ved en Kraftanstrengelse lykkes det hende, at trænge sig ind i et Hul i den fremtrængende Mængde.

74. Scenen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert styrter frem, finder den bevidstløse Lydia. Iler bort med hende i sine Arme.

75. Udvendig Jerntrappe i Teatret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert kommer med Lydia i sine Arme. Det brænder alle Vegne under

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

ham, saa han maa gaa op ad.

76. Paa Taget.

Paakl.

Pers. Rekv:

Fribert lægger varsomt Lydia ned. Hun slaar et Øjeblik Øjnene op, hvisker, da han bøjer sig ned over hende: "Inden jeg dør, beder jeg Dig tilgive mig al det onde, jeg har forvoldt dig." Han trykker hendes Leber mod sine. Hun lukker atter Øjnene og er død. Han rejser sig, han er bleven vanvittig. Han springer over Taggesimsen.

77. Gadebillede.

Paakl.

Pers. Rekv:

Man ser Gudrun storme frem for at komme om til Bagsiden af Teatret.

78. Ved Bagsiden af Teatret.

Paakl.

Pers. Rekv:

Omgivet af en talrig Klynge Nysgerrige. Brandfolk er beskæftiget med at lægge Liget af Fribert i en Pressenning Gudrun trænger sig frem. falder sammen over Friberts Lig.

.....